

EVAS FILMS ROMANER

Nr. 83

*Uden
Vielsesattest*

*Clark Gable, Amerikas nye, forgydede Valentino, der spiller den mand-
lige Hovedrolle, den unge New York-Millionær i »Uden Vielsesattest».*

UDEN VIELSESATTEST

FILMSROMAN

OG

JOAN CRAWFORD OG CLARK GABLE

I HOVEDRØLLENE

EFTER METRO-GOLDWYN-MAYER FILMEN
„POSSESSED“

EVAS FILMSROMANER

NR. 83 — AUGUST 1932

S. L. Mullers Bagterkiers
821289

FØRSTE KAPITEL.

Marion ser et Glimt af den fornemme Verden.

DA Dampfløjten endelig forkyndte, at det var Fyraften, drog Marion et dybt Befrielsens Suk og skyndte sig hen mod Udgangsdøren.

Den sædvanlige Strøm af arbejdsklædte Mænd og Kvinder væltede ud af Fabriken og fyldte den snævsede Gaard . . . det var som et Kapløb for at slippe ud i den friske Luft.

I al den Tid, Marion havde arbejdet her paa Papærskefabriken i det lille Provinsshul, havde Al Manning Aften efter Aften staaet udenfor Porten og ventet paa hende, og han stod der ogsaa nu.

Al Manning var selv Arbejder og havde forelsket sig i den smukke Marion, som ogsaa holdt af ham paa sin Vis.

Hun vidste, at han var parat til at gifte sig med hende, saa snart hun blot rakte ham en Lillefinger, men hun havde ikke Lyst til at lade sig smede i Ægteskabets Lænker.

Skønt hun var led og ked af sin ensformige og triste Tilværelse, gyste hun tilbage for at komme til at dele Skæbne med de andre unge Piger paa Fabriken, der giftede sig, fik Børn og levede et Liv i haabløs Fattigdom.

»Hallo!» raabte han, da han fik Øje paa hende »... er du træt?»

»Ja, dødsenstræt!»

Han tog sin Hat af og tørrede Sveden af Panden og slentrede derefter afsted ved Siden af hende.

Hans Overall var fuld af Pletter, og man kunde se, at han havde arbejdet med Kalk og Cement, men hans Ansigt og Hænder var renvaskede. Alt i alt gjorde han Indtryk af at være en ordentlig og stræbsom ung Mand.

»Det er ogsaa forkert, at du skal slide saadan i det fra Morgen til Aften,« blev han ved, »men jeg har jo sagt dig saa tit, at det er din egen Skyld.»

Hun drog et dybt, utaalmodigt Suk.

»Begynder du nu igen?» spurgte hun og smilede lidt træt.

»Ja, hvorfor ikke?» svarede han, idet han bøjede sig frem og saa indtrængende paa hende, »jeg tjener saa godt nu, at vi mægeligt

kunde gifte os. Vi kunde faa et lille Hus for os selv og en Smule Møbler og»

».... og købe en Radio og det meste andet paa Afbetaling,« fuldendte hun Sætningen for ham. »Aa, hvor jeg kender hele Rum-melen!«

»Jamen, Marion«

»Der er ikke meget Grin ved at have Møbler staaende paa Købe-kontrakt. Hvis du en Dag mister dit Arbejde, kommer de med en Trækvogn og triller af mod hele Herligheden. Man kan nu engang ikke købe sin Lykke paa Afbetaling!«

Al rystede opgivende paa Hovedet.

»Du er en sjov Pige,« sagde han skuffet, »jeg forstaar dig ikke. Hvad er det egentlig, du vil?«

Marion saa halvt drømmende, halvt eftertænksomt frem for sig med sine store, udtrykfulde Øjne.

»Jeg ved det ikke,« svarede hun langsomt, »jeg ved blot, at det, jeg inderst inde ønsker mig, finder jeg ikke her.«

»Vil du dermed sige, at at jeg ikke kan opfylde dine Ønsker?«

Hun svarede ikke.

»Det skal du nu ikke være saa sikker paa,« blev han ivrigt ved, »jeg tjener gode Penge, og jeg er den bedste Betonarbejder i hele Byen. Og jeg tør ogsaa sige om mig selv, at jeg forstaar mig paa mit Arbejde.«

Hun kastede et lidt haanligt Blik paa hans plettede Arbejdsdragt.

»Du har dog ikke drevet det videre end til at gaa i Overalls.«

»Ja, hvad saa? Der er mange store Mænd, som er begyndt i samme Uniform.«

»Ja,« smilede hun, »men de store Mænd, som du taler om, lod det ikke blive ved Begyndelsen.«

»Nej, og det gør jeg heller ikke. Jeg har sat mig i Hovedet, at jeg ogsaa vil være en stor Mand.«

Hun saa paa ham med et Glimt af flygtig Interesse.

»Hvordan vil du bære dig ad med det?« spurgte hun.

»Aa, der er saa mange forskellige Maader!«

»Lad mig høre en af dem.«

»Jeg arbejder paa at blive Entreprenør.«

»Entreprenør! Hvordan?«

»Det gælder blot om at komme i Forbindelse med nogle indflydesrige Folk,« forklarede han fliffigt, »hvis først det lykkes, saa kommer hele Resten af sig selv.«

»Naah, saa nemt gaar det vist heller ikke.«

»Jamen, jeg kan gøre det! Det skal jeg vise dig. Vent bare!« Atter kom der dette utaalmodige Udtryk i hendes Øjne.

»Vente og vente!« udbød hun, »jeg hører aldrig andet! Forstaar du da ikke, at det netop er det, som jeg ikke vil?«

»Hvad beha'r?« fo'r det ud af ham.

»Har nu her,« sagde hun, »jeg skal prøve paa at forklare dig det.

*«Skal jeg da kaste alle andre Chancer bort for at vente paa noget, som
maaske aldrig sker?» sagde hun.*

Hvad er det Mændene sætter Pris paa hos mig og andre unge Piger? Det er mit Ansigt, min Skiikelse og min Ungdom, ikke sandt? Men det er altsammen noget, som hurtigt forgaar. Naar jeg ikke er ung og køn mere, hvilke Chancer har jeg saa?»

Han vilde afbryde hende, men hun lagde sin Haand paa hans Arm og sagde smilende:

«Kære Al, misforstaa ikke, hvad jeg siger. Jeg ved godt, at du er dygtig til dit Arbejde, og det er ogsaa muligt, at du med Tiden vil drive det til noget stort . . . men om du naar det, kan kun Tiden vise. Skal jeg da kaste alle andre Chancer bort for at vente paa noget, som maaske aldrig sker?»

«Bryder du dig da ikke om mig?»

«Jo, det gør jeg, men . . . det er ikke nok.»

«Naa, ikke?»

Han kunde høre paa ham, at han følte sig stødt, og et Øjeblik gik de ved Siden af hinanden uden at veksle et Ord.

Saa slog han pludselig om.

«Naa, ja, ja,» lo han, «saa snukker vi ikke mere om det. Jeg kunde jo nok se paa dig, at du var usædvanlig træt og ked af det i Dag. Men det gaar nok snart over, og du kommer ogsaa nok paa andre Tanker. Det er forresten sandt, jeg mødte din Mor for lidt siden, og hun inviterede mig til Middag. Jeg gaar hjem og klæder mig om nu.»

»Vil du være sød at købe lidt Is til Dessert?« spurgte hun læk-kersulent.

»Ja, med Fornøjelse. Skal det være Vanilleis eller noget med Chokolade?«

»Aa, endelig noget med Chokolade!«

»Allright! Farvel saa længe!«

Hun trykkede hendes Haand og skyndte sig aasted, mens hun langsomt fulgte sin egen Vej.

Skønt hun ikke kendte nogen anden Form for Liv end det daglige Slid i Papæskefabriken i den lille, afsides Provinsby, havde hun en besynderlig Fornøjelse af, at hun var skabt for noget andet og større.

Naar hun hørte de unge Piger paa Fabriken tale sammen om deres Fremtidsudsigter, vidste hun ikke, om hun skulde le eller græde, og naar en af dem med Stoltthed kom og fortalte, at hun havde forlovet sig med en ung Mand af hendes egen Stånd, smilte hun bittert.

At gifte sig med en Arbejder, var jo det samme som at blive hans uønskede Tjenestepige for hele Resten af Livet... en Tilværelse i stadig Kamp med Fattigdom, delvis Arbejdsløshed, Sult og Snævs.

Hun hadede og foragtede den Verden, hun levede i, og hun var villig til at betale en hvilken som helst Pris for at naa om paa Livets Solside...

Pludselig blev hun revet ud af sine Tanker ved Lyden af en Klokke, som kinede højt og advarende, og da hun saa sig omkring, opdagede hun, at hun havde naaet den aabne Baneoverskæring tæt ved Jernbanestationen.

Et Tog kom kørende ganske langsomt, idet Lokomotivet stadig brugte sin Advarselssklokke, og hun traadte ligegyldigt et Par Skridt tilbage for at lade det køre forbi.

Men da den sidste Waggon, som var en privat Salonvogn, naaede hen foran hende, blev hendes Interesse vakt i allerhøjeste Grad.

Gennem Vognens oplyste Spejlglasruder saa hun først et lille Anretningsrum, hvor et Par uniformerede Negre var ifærd med at ryste Cocktail, saa fik hun Øje paa et Par Kammerpiger, som strøg Dameundertøj af Silke og Kniplinger, og i Kupéen ved Siden af gik en Tjener og dækkede et pragtfuldt Middagsbord med Masser af Glas ved hver Kuvert.

Det var, som om denne elegante Salonvogn, der straaede af Lak, Spejlglas og Messing, rummede alt, hvad hun længtes efter og drømte om: Luksus, smukke Klæder, Overdaadighed, udsøgte Retter og kostbar Vin.

Toget var ved at gaa i Staa, og hun saa en oplyst Salon med dansende Par glide langsomt forbi. Saa gav det et Ryk i Vognen, hvorpaa den blev holdende med Bagperronen lige ud for hende.

»Halla, De dér!« hørte hun en munter Stemme udbrøde, »naada, sikken et Par Øjne!«

Hun kiggede i Vejret og fik Øje paa en graahaaret, midaldrende Herre, der sad oppe paa Vognens aabne Platform og gjorde sig det

behageligt med et fyldt Glas i den ene Haand og en Flaske Champagne i den anden.

Han var klædt i Smoking, og skønt han tilsyneladende var en Smule ontaaget, saa han meget fornem og elegant ud.

»Det er en stor Fejl, at De staar dernede og kigger ind gennem Vinduerne,« sagde han og skjulte behændigt en let Hikkens, »De burde være indenfor og kigge ud!«

Blødet skød op i hendes Kinder.

Var det virkelig hende, den fornemme Herre talte til?

»Jeg forstaar Dem ikke,« svarede hun usikkert.

»Det er heller ikke nødvendigt. Men sig mig dog for alle faldne Engles Skyld, hvad bestiller De her i dette forlængede Hul?«

»Jeg arbejder paa Papaskefabriken.«

»Det er da slet ikke noget for Dem?«

»Nej,« svarede hun aabent, »jeg har heller ikke noget højere Ønske end at komme bort herfra.«

»Aah, De vil naturligvis ind til New York og blive forskrævet i dette Sodoma og Gomorrah.«

»Jeg er ikke bange!«

»Naa ikke? Da vil jeg sige Dem, at det løber mig koldt ned ad Ryggen ved Tanken om, hvordan det skal gaa en landlig Uskyldighed som Dem i New York. Kom, lad os drikke et Glas sammen, saa jeg atter kan falde til Ro.«

Han fyldte Glasset og rakte det ned til hende.

»Hvad er det?« spurgte hun nysgerrigt.

»Det er noget godt.«

»Det skulde da vel aldrig være Champagne?«

»Juh... og det er dog bedre end ingenting. Tag et Glas endnu og sig ikke nej. Kan en Laps friste en Landsbypige?«

»Maaske...«

»Hør, det er helt forkert, dette her! De burde rødme forlegent, naar De hører mig anslaa denne frivole Tone.«

Han fyldte paany hendes Glas og betragtede hende nysgerrigt. Hendes Udtryk var alvorligt, han havde ikke set hende smile en eneste Gang.

»Der er noget i Vejen med Dem,« sagde han.

»Ja,« svarede hun med tilbagetrængt Hefthighed, »alting er forkert: Mine Klæder, mine Sko, mine Hænder... Men hvad skal jeg gøre?«

»Jeg mente det ikke paa den Maade,« sagde han, »jeg mente, at De mangler noget.«

»Hvad skulde det være?«

»Et lille Smil af og til. De ser saa gravalvorlig ud.«

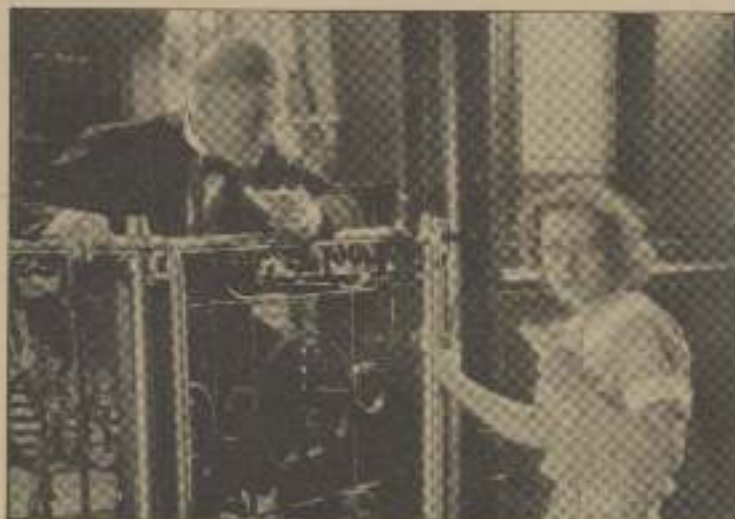
»Er der da noget at smile ad?«

»Ja,« svarede han og prikkede sig selv paa Brystet, »der er mig, for Eksempel.«

»Dem?«

»Ja, mine Venner synes, at jeg er saa komisk.«

Hun saa ligesom overrasket op paa ham.

Hun fyldte paa hendes Glas og betragtede hende nysgerrigt. Hendes Udtryk var alvorligt, han havde ikke set hende smile en eneste Gang.

»Det synes jeg ikke,« sagde hun, »De er da virkelig en pæn Mand.«

»Du almægtige Himmel,« udbrød han, »skal jeg virkelig opleve herude midt i det mørke Fastland at møde en Kvinde, som gør Nar af mig? Det maa vi drikke endnu et Glas paa!«

Han gjorde Mine til paa at fylde hendes Glas, men hun skød hans Haand til Side.

»Nej, De maa ikke give mig mere. Jeg skal gaa nu.«

»Hvorfor?«

»Fordi nogen venter paa mig.«

»Hvem er det? Deres Kæreste?«

»Aa ja,« svarede hun og trak paa Skulderen, »det er vel nok noget i den Retning.«

Atter stirrede hun tankefuldt frem for sig uden at lægge Mærke til, at han saa paa hende.

Af en eller anden Grund havde hun vakt hans Interesse.

»Jeg vilde godt give alle mine Smaapenge for at vide, hvad De tænker paa i dette Øjeblik,« sagde han.

Et kort Nu saa hun op paa ham med sine store, udtrykksfulde Øjne, mens der gik en Antydning af et Smil hen over hendes fristende Mund.

»Jeg har intet at sælge eller give bort... for Smaapenge,« sagde hun dæmpet...

ANDET KAPITEL.

Marion vover Springet.

Indlertid havde Al skyndt sig hjem for at klæde sig om, og da han i sit fineste Puds atter stod nede paa Gaden, kom han i Tanke om, at han havde lovet Marion at købe Chokoladeis til Dessert.

Ganske vist var han en sparsommelig Natur, som ikke holdt af at rutte med sine surt erhvervede Skillinger, men paa den anden Side var han alvorligt forelsket, og naar alt kom til alt, fik man en anselig Portion Is, naar man blot ikke valgte de dyreste Forretninger.

Omsider fik han sit Indkøb besørget paa en for ham selv tilfredsstillende Maade, og med Papæskén i Haanden begav han sig paa Vej til Marions Hjem.

Den lille Samtale, som han havde haft med hende, da de mødtes udenfor Fabriken, havde givet ham et Vink om, at han maatte skynde sig at smede, mens Jernet var varmt.

Han havde i den senere Tid faaet det Indtryk, at Marion ikke alene var utilfreds med sin Plads paa Fabriken, men at hun ogsaa var led og ked af det ensformige, smaa-borgerlige Liv i den lille Provinsby, og at hun længtes efter større og friere Forhold.

Derfor maatte han for enhver Pris søge at gøre hende forstaaeligt, at han ... og ingen anden ... netop var Mand for at give hende alt det, som hun ventede sig af Livet, og mere til.

Han havde netop i disse Dage gjort sine første selvstændige Skridt som Entreprenør, og det led til, at Forsøget skulde falde godt ud. Om et Aar eller to kunde han, hvis hans Beregninger da ellers holdt Stik, helt opføre med at arbejde for andre Mennesker og sætte Foden under sit eget Bord.

Naar dette skete, var ogsaa det rette Tidspunkt inde til at holde Bryllup med Marion, og senere kunde han maaske faa Held til at udvide sin Forretning i en saadan Grad, at han kunde flytte med hende til en større By.

Det gjaldt derfor først og fremmest om at tale hende til Ra og faa hende til at indse, at hun intet opnaaede ved at sætte Sagen paa Spidsen.

Heldigvis havde han hendes Moder helt paa sin Side, og han satte sin Lid til, at det i Forening med hende nok skulde lykkes at faa Marion til at tage mod Fornuft.

Han begyndte at memorere paa en lille Tale, som han agtede at holde for hende, saa snart han kom inden for Døren, men da han naaede Huset, og Marions Moder havde lukket ham ind, hørte han til sin Forundring, at hun endnu ikke var kommet hjem.

»Men jeg skilles jo fra hende for over en Time siden,« sagde han, »og den Gang var det hendes Mening at gaa lige hjem.«

»Jeg kan heller ikke forstaa det,« svarede Marions Moder bekymret, »det ligner hende slet ikke at lade mig vente paa sig.«

Al, som i det samme mærkede, at Chokoladeisen var smeltet,

skyndte sig at hælde den op i en Skaal, hvorpaa han ærgerligt tørrede sine Hænder.

«Klokken er allerede over syv,» sagde han i en fortrædelig Tone, «og jeg er sulten som en Ulv. Det er kedeligt, at Marion er saa upræcis, men naar vi først er gift, skal Piben nok faa en anden Lyd. Jeg gad dog vide, hvor hun er henne!»

I det samme gik Døren op, og Marion traadte ind.

«Her er jeg!» sagde hun leende, «... har I været bange for mig?»

Hun var i paafaldende godt Humør, som om hun havde haft en eller anden glædelig Overraskelse... og i Virkeligheden havde Mødet med den fremmede Rigmænd i Forbindelse med Champagnen fyldt hende med nyt Mod paa Tilværelsen.

«Kære Marion,» sagde Moderen mildt bebrejdende, «hvor bliver du dog af? Sikken en Forskrækkelse, du har voldt mig!»

«Ja, hvor Pokker har du været henne?» spurgte Al i en temmelig kommanderende Tone. «Det er jo over en halv Time siden, vi skiltes!»

«Jeg har været paa Jernbanen,» lo hun.

«Paa Jernbanen!?»

«Ja... og jeg fik Champagne!»

«Skal det være en Morsomhed?» spurgte han skarpt.

«Ja, jeg fandt, at det var vanvittig morsomt. En Herre... og sikkert en meget rig Herre... som rejste i sin private Salonvogn, rakte det ene Glas Champagne ned til mig efter det andet. Jeg kunde faa lige saa meget, som jeg bare gad drikke!»

«Mange Tak! Den Slags Historier kan du bilde andre paa Ærmet, men ikke mig!»

«Du kan jo lade være at tro paa det, dersom du har Lyst.»

Han gik hen og saa nærmere paa hende.

«Du lyver!» udbrød han vredt. «Og du er beruset... hvor er du saa blevet det!»

Marions Mor, som havde været beskæftiget med Middagsmaden, vendte sig indigneret om mod Al.

«Saadan noget maa du ikke sige,» protesterede hun, «Marion hverken lyver eller drikker mere, end hun kan taale. Hun er en anstændig Pige!»

I det samme lagde Al Mærke til, at Marion hele Tiden holdt begge Hænder omme bag paa Ryggen, som om hun prøvede paa at skjule et eller andet.

«Hvad har du der?» spurgte han og rakte Haanden ud efter hende.

«Ingenting!» svarede hun undvigende og smuttede fra ham.

«Jeg vil se det!»

«Du vil!?»

«Ja, jeg finder mig ikke i, at du har Hemmeligheder uden om mig!»

Med en brutal Bevægelse greb han fat i hende og vristede et Visitkort ud af hendes Hænder.

«Naa, saadan!»

»Du skulde skamme dig!« sagde hun klagende og gned sine Haandled.

Al vilde næppe tro sine egne Øjne.

Mr. Wallace Stuart, læste han paa Kortet ... 890 Park Avenue, New York.

»Hvem er den Fyr?« spurgte han rasende.

Skønt det brændte og sved i Marions Haandled, kunde hun ikke lade være med at more sig over ham.

»Hvem det er?« gentog hun skadefro, »det er naturligvis den fine Herre, som gav mig Champagne.«

»Jasaa. Han har velsigstens fordrejet Hovedet paa dig, og nu vil du rejse til New York for at opsøge ham, ikke sandt?«

»Maaske,« svarede hun drillende.

»I hvert Fald skal du ikke rejse derind paa denne Billet!« raabte han og rev Visikortet i Stumper og Stykker.

»Men, Barn, hvordan er det, I tager paa Vej?« sagde Marions Moder grædefærdig. »Saa hold dog Fred!«

Marions Øjne fyldtes med Taarer, mens hun stirrede paa Al.

»Endelig viser du mig dit sande Ansigt,« sagde hun spottende, »nu ved jeg, hvordan du er! Jeg behøver ikke mere at være bange for, at jeg har gjort dig Uret!«

»Tak, den er gensidig, din Agurk!«

»Agurk!«

Hun greb en Agurk fra et Fad, som hendes Mor i det samme satte paa Bordet, og viskede ham om Næsen med den.

»Ja, netop Agurk. Du kryber langs med Jorden ligesom den. Men jeg vil højere til Vejrs, forstaar du! Jeg vil have noget ud af mit Liv, og ...«

Han forstod, at han var gaaet for vidt og søgte at berolige hende.

»Vær dog fornuftig,« begyndte han, »du ved jo ikke, hvad du siger.«

»Naa, ikke?«

»Du bliver her!«

»Aa, gør dig endelig ingen Ulejlighed. Jeg lader mig ikke kommandere. Jeg raader over mit eget Liv, og har kun mig selv at staa til Ansvar for!«

»Jeg spaaer dig, at du gaar nedenunder og hjem.«

»Naa ja, saa bliver det min egen Sag.«

Marions Mor, som med voksende Bekymring havde staaet og set fra den ene til den anden, gik hen og lagde sin Haand paa Datterens Arm.

»Kære Barn,« sagde hun, »jeg begriber det ikke ... hvorfor er du dog saa opfordret?«

»Kære, lille Mor, du maa dog forstaa, at ...«

»Nej,« svarede hun og rystede paa Hovedet, »jeg forstaar dig ikke, og jeg bliver bange, naar jeg hører dig tale om, at du vil leve dit eget Liv og ...«

»Hvis jeg var en Mand,« svarede Marion, »ville det dog ikke gøre dig bange. Saa vilde du sikkert synes, at det baade var min Ret

og min Pligt at faa saa meget ud af Livet som muligt. Hvorfor skal der da vendes op og ned paa alle Begreber, blot fordi jeg er en Kvinde? Mænd forsøger at naa deres Maal, hvorfor skulde jeg saa ikke søge at naa mit? Mænd bruger deres Forstand, naar de vil frem. Akkurat det samme agter jeg at gøre! Og i hvert Fald lader jeg mig ikke mere forskrive Regler af andre! For Fremtiden har jeg kun min egen Samvittighed at staa til Regnskab for!»

Al begyndte at faa en uhyggelig Fornemmelse af, at hun havde taalt Spillet.

»Er ... er det dit Alvor?« spurgte han, bleg af Vrede og krænket Selvfølelse.

»Ja, det kan du være evigt forvisset om!«

»Meget vel ... saa er jeg ogsaa lædig med dig!«

Uden at røse Marions Mor, som forgæves søgte at holde ham tilbage, greb han sin Hat og sin Jakke og forlod den lille Lejlighed, idet han knaldede Døren i efter sig, saa Røden i den knustes.

Moderen rystede paa Hovedet og satte sig derefter tungt i en Stol.

»At du kunde lade ham gaa, Marion!« udbød hun smaa-grædende. »Han var en dygtig Arbejder, som nok kan forsørge en Konge. Og den Slags Mænd hænger ikke paa Træerne, maa du vide. Aa, Herregud, nu havde jeg vænnet mig til den Tanke, at det engang med Tiden skulde blive dig og ham, og saa ... Hvad skal der nu blive af dig?«

Marion hørte kun flygtigt paa hende.

Hun blev staaende et Øjeblik uden at røre sig, knælede derefter ned og samlede ét for ét Stumperne af Wallace Stuarts Visitkort op og satte dem sammen.

Heldigvis kunde hun endnu finde ud af Adressen.

890 Park Avenue, New York, stod der med klare, let læselige Bogstaver ... og denne Adresse brændte sig ind i hendes Hukommelse.

New York!!

Ja, dette var netop Stedet paa godt og ondt, hvor hendes Fordringer til Livet enten skulde blive indfriet eller lade hende gaa sporløst til Bunds i Kæmpebyens sugende Maelstrøm.

New Yorker-Rigmanden Wally Stuart havde i sit Pakke paa Park Avenue spist en særdeles animeret Frokost sammen med et Par fordomsfri Veninder og sad nu med en Ispose paa Hovedet og anstrengte sig for at klare sin Hjerne, da det ringede paa Døren.

»Hallo,« raabte han til sin Hushovmester, »husk, hvad jeg har sagt! Hvis det er et Kvindemenneske, saa luk hende for Hindens Skyld ikke ind. Jeg har haft Dameselskab nok for i Dag.«

»Javel!«

Hushovmesteren gik ud for at lukke op, og udenfor stod Marion.

»Hvad ønsker De?« spurgte han afvisende.

»Jeg vil gerne tale med Mr. Stuart,« svarede hun og smilede indsmigrende til ham.

«Hvad jeg vil her?» gentog Marion forbavset. «De har jo selv bedt mig om at se indenfor, dersom jeg nogensinde kom til New York. Og nu er jeg her!»

«Mr. Stuart er optaget.»

«Jamen han venter mig.»

«Mr. Stuart er meget optaget!» gentog Hushovmesteren og strakte Haanden ud for at lukke Døren, men hun smuttede forbi ham og stod nu inde i den store Hall.

Før Hushovmesteren kunde spærre hende Vejen, aabnede hun paa Maa og Faa en Dør og kom ind i Mr. Stuarts Arbejds-værelse.

Han sad henne ved Vinduet i en dyb Lænestol, kun iført Pyjamas med en Silkesløbrok over.

«God Dag, Mr. Stuart,» sagde hun og kunde ikke bare sig for at smile ved Synet af Isposen, som han havde anbragt oven paa Hovedet.

«Hvem er De?» spurgte Stuart gnavent, idet han rakte Isposen til den forblæffede Hushovmester, «og hvad i Himlens Navn vil De her?»

«Hvad jeg vil her?» gentog Marion forhavset. «De har jo selv bedt mig om at se indenfor, dersom jeg nogensinde kom til New York. Og nu er jeg her!»

Stuart skænkede sig en Cocktail af Shakeren, der stod paa Is ved Siden af ham, og kastede derefter et nysgerrigt Blik paa den unge Pige.

Hun var klædt i en ganske almindelig sort Spadseredragt med en

hvid, skrædersyet Bluse, men selv om Dragten gjorde Indtryk af at være færdigsyet, var den valgt med Smag og blev baaret med en vis barnlig Ynde.

»Jeg kender Dem absolut ikke,« svarede han med Værdighed, »men hvad kan jeg gøre for Dem? Men vær saa venlig at skynde Dem — jeg har travlt.«

»Det gør ikke noget,« svarede Marion, »jeg kan vente . . . jeg har mere end Tid nok!«

Og uden at han havde opfordret hende til det, lod hun sig falde ned i en magelig Stol, medens han rejste sig og kom nærmere.

»Aa, nu har jeg det!« udbrød han med et . . . »De er jo Papæske-Pigen!«

»Ja,« smilede hun lettet, »jeg tænkte jo nok, at De ikke havde glemt mig.«

»Og De er virkelig kommet her, fordi vi talte det Par Ord sammen den Aften?« spurgte han forbløffet.

»Ja, naturligvis. Mente De det maaske ikke?«

»Naturligvis mente jeg det, men . . . ærlig talt . . . Deres Besøg passer mig ikke saa godt lige i Øjeblikket. Vær nu fornuftig og gaa. De kan jo komme igen en anden Gang . . . eller ring til mig i Morgen. Det vil passe mig langt bedre. Farvel og paa Gensyn!«

Han vilde hjælpe hende op af Stolen, men hun modsatte sig det. »Jamen jeg aner ikke, hvor jeg ellers skal gaa hen,« sagde hun ganske ulykkelig.

»Kender De da slet ingen her?«

»Nej, ikke en Sjæl.«

Stuart stirrede paa hende med ægte Forbavselse, løftede derefter begge Arme besværgende mod Loftet og travede et Par Gange frem og tilbage over Gulvlæppet.

»Havde De da troet, at jeg vilde trykke Dem ømt til mit svage Bryst, saa snart De viste Dem herinde?« spurgte han.

»Saa giv mig dog i det mindste et Raad!« bad hun.

»Herregud, hvad Raad kan en Mand som jeg give Dem?«

»En Mand som De?« gentog hun uforstaaende. »Hvad mener De?«

»Jeg mener, at jeg er en Mand, der først staar op Kl. 4 om Eftermiddagen og ellers ikke interesserer sig for det, Gud har ladet skabe, med Undtagelse af god Mad og Vin af de bedre Aargange. Mænd som jeg tager ikke Livet alvorligt, og mine Raad driver Pige-børn i Døden.«

Han gik hen og satte sig paa Armlænet af hendes Stol, idet han fortroligt lagde sin Haand paa hendes Skulder.

»Nu Speg til Side,« aagde han, »og fortæl mig saa, hvorfor De kom her.«

»Jeg var træt af Fabriksarbejdet,« begyndte hun, idet hun folde Hænderne om sit ene Knaa og saa langt ud for sig, »og siden jeg tilfældigt mødte Dem den Aften paa Banegaarden og fik set et Glimt af den Verden, som De tilhører, har jeg ikke rigtig haft Ro paa mig. At blive derude i den lille Provinsby var for mig det

samme som at blive levende begravet. Jeg maatte bort, og saa rejste jeg her til New York.»

«Ha, ha!» lo han. »Resten af Historien kender jeg allerede: den billedskønne unge Pige fra Provinsen kommer til Storbyen for at hjælpe sin fattige, men hæderlige Familie.»

«Nej, min Familie har ikke noget med dette at gøre.»

«Hvad behager? Kom ikke og fortæl mig, at De ikke har en gammel, lam Bedstemoder... eller en Far, som er invalid... eller en Redefuld af Slægtninge, som De maa underholde.»

«De tager fejl,» svarede hun med et lille Smil, »jeg har ingen andre at sørge for.»

«For hvis Skyld er De da kommet til New York?»

«For min egen!»

«Nej, virkelig? Saa tillader De maaske, at jeg ser nærmere paa Dem?»

Han tog en elektrisk Standerlampe og stillede den paa Gulvet tæt ved Siden af hende, hvorpaa han tændte den og lod Lyset falde ned over hendes Ansigt.

«Ikke i Dagslyset, men i dette kunstige Lys skal De arbejde,» sagde han, idet han opmærksomt betragtede hendes Ansigt. «De har smukke Øjne, og det er kun godt... intelligent Pande... hvilket er temmelig uheldigt... Mænd sværmer ikke for kloge Kvinder.»

Han gik om paa den anden Side af hende.

«Lad os nu se videre,» blev han ved, idet han atter drejede Lampen, »den lige Næse tyder paa megen Aandfuldhed, og Deres Mund forraader, at De har et stærkt Temperament, som De ikke for nogen Pris bør undertrykke eller lægge Skjul paa. Derimod forraader Deres Hage, at De er i Besiddelse af megen Viljestyrke og Stolthed... men jo hurtigere De kan dreje Halsen om paa den sidste Karakteregenskab, des bedre. Alt i alt er De udmærket udrustet til at bryde Dem en Bane, men lad mig nu høre Deres Plan.»

«Jeg har virkelig ikke nogen Plan,» svarede hun temmelig trist og rejste sig, »hvordan bærer andre unge Piger sig ad?»

«Det skal jeg fortælle Dem, de finder sig hurtigst muligt en rig Mand og lader derefter Skæbnen raade. Og det samme bør De gøre. Men lad endelig ikke Følelsen løbe af med Dem. Vær stadig nøgtern og klar. Se aldrig en Mand dybt ind i Øjnene, men hold saa meget desto skarpere Udkig efter hans Tegnebog.»

«Jamen...»

«Og saa ret endnu, inden De gaar: laa ham til at fortælle saa meget om sig selv som muligt, men pas paa, at De samtidig vedbliver at være en uigennemtrængelig Gaade for ham.»

«Men hvor skal jeg finde en saadan Mand?»

«Det bliver Deres egen Sag, og De maa selv holde Udkig efter ham.»

«Har De ikke en eller anden Ven, som...»

«Kære Frøken,» svarede han og slog beklagende ud med begge Hænder, »selv med den bedste Vilje af Verden kan jeg ikke forestille Dem for mine Venner.»

Han vendte hende Ryggen og gik over i den modsatte Side af Værelset for at antyde, at nu var Andriensen forbi.

Marion forstod Vinket og rejste sig fra sin Stol.

»Allright,« sagde hun med en Antydning af Bitterhed eller Skuffelse i Stemmen, »De har været vældig flink imod mig, og jeg skal nok huske hvert eneste Ord, De har sagt.«

»Har De Lyst til at se, hvordan jeg bor?« spurgte han og sendte hende et skjult Sideblik.

Hendes Besøg begyndte at trætte ham, og han lægtes efter at slippe af med hende.

»Tusind Tak,« sagde hun glad, »det vil jeg forfærdelig gerne!«

Let konverserende førte han hende ud gennem en Dør og derefter gennem endnu en, og da hun vendte sig om for at svara paa en af hans Bemærkninger, løb hun Panden mod en laaset Dør.

Hvad i Alverden skulde det betyde?

Fortumlet saa hun sig omkring og opdagede, at hun befandt sig helt ude paa Trappegangen ... og først da gik det op for hende, hvad der var sket.

I Stedet for at vise hende, hvordan han boede, havde han paa en yderst flåk og behændig Maade lempet hende ud af Lejligheden.

Naa, saadun!

Vreden begyndte at koge i hende, fordi han havde behandlet hende som en paatrængende Snyltegæst, men i det samme blev hendes Opmærksomhed draget i en ny Retning.

Elevatoren kom op, og to elegante Herrer traadte ud af den og gik hen og ringede paa Døren til Stuarts Lejlighed.

Var det et Vink af Skæbnen?

»Vil De med ned?« spurgte Elevatorføreren, som havde holdt Øje med hende.

»Hyadbehager?« svarede hun og lo sammen. »Nej, mange Tak!«

Saa gled Elevatoren atter ned, og straks efter blev Døren til Stuarts Lejlighed aabnet. Det var Stuart selv, som lukkede op, og han lod til at blive glædeligt overrasket ved at se de to Herrer, der aabenbart var et Par af hans Venner.

»God Dag, Whitney ... God Dag, Travers!« sagde han smilende og trykkede deres Hænder. »Kom dag endelig indenfor!«

»Naa, hvordan gaar det saa i Dag?« spurgte Travers, der var den ældste af de to Gæster.

»Forskrækkeligt!« svarede Stuart og pegede paa sin Pande.

»Ganske rædsomme Tømmermænd! Det kommer der af at begynde sin Dag med at spise Frukost sammen med to Repræsentanter for det sankaldeste svage Køn. Aa, mit stakkels Hoved! Hold Dem fra Kvinder, Whitney ... hvis De vil høre en erfaren Mands Raad!«

»Naturligvis,« svarede Whitney, der var en ung, mørk Mand paa omkring de Trediv, »naar man nu engang har den ulykkelige Ambition at befatte sig med Politik, saa faar man ikke Tid til at dyrke andre Passioner ... heller ikke Kvinder.«

»Det har du Ret i,« svarede Travers og saa med oprigtig Beundring paa den unge Mand, »du er en Mand, som kender Livet!«

»Kom nu indenfor,« sagde Stuart opfordrende.

»Du har vel ikke en lille Cocktail i Huset?« spurgte Travers.

»Jo, naturligvis. Det var ogsaa noget at spørge om!«

De tre Venner forsvandt ind i Lejligheden, og Marion, som hidtil havde trykket sig ind i en Krog for ikke at blive set, fulgte efter, grebet af en pludselig Indskydelse.

Stuart havde glemt at laase Døren af, og hun slap derfor ubemærket ind i Hall'en, hvorfra hun kunde se og høre alt, hvad der foregik inde i Værelset ved Siden af.

»Jeg vil lade mig henge,« blev Travers ved i sin Begejstring for den unge Politiker, »om Whitney ikke engang med Tiden flytter ind i det hvide Hus som De forenede Staters Præsident!«

»Han har i hvert Fald et stort Fortrin frem for os,« sagde Stuart, »han interesserer sig hverken for Cocktails eller Kvinder.«

»Aa ja,« protesterede Whitney smilende, »jeg kan godt gøutere begge Dele, naar de nydes med Maade. En Politiker kan ikke altid have Politik i Hovedet, og ingen er i den Grad egnet til at fordrive de ledige Stunder som en smuk Kvinde.«

»Hør, hvilken Kyniker!« lo Stuart og fyldte Cocktailglassene. »Lad os drikke paa en straalende politisk Karriere for Whitney!«

I samme Nu, som Herrerne satte Glasset for Munden, tog Marion Mod til sig og traadte ind i Stuen.

»Aa, undskyld,« sagde hun med ypperlig forstilt Overraskelse, »træffer jeg ikke Mr. Stuart? Jeg mener... er... dette her ikke Mr. Stuarts Lejlighed?«

Whitney, som stod nærmest, vendte sig hurtigt om.

»Jo, vist er det Mr. Stuarts Lejlighed,« sagde han og saa beundrende paa hende, »men som De ser, er han i Øjeblikket optaget af at mikse Cocktail. Er der ikke noget, som jeg kan hjælpe Dem med?«

Hun sendte ham et hurtigt, blændende Blik.

»Jeg... jeg tror, at jeg har glemt min Hat,« sagde hun.

»Det var dog kedeligt. Hvor havde De den sidst?«

»Paa... paa Hovedet,« svarede hun.

I dette Øjeblik fik Stuart Øje paa hende og blev staaende som lauslaaet over hendes Paagaenhed.

»Aa, Mr. Stuart,« skyndte hun sig at sige, idet hun søgte paa den Lomme, hvori hun havde gemt sin Hat, »De maa ikke være vred, fordi jeg kommer tilbage, men jeg maa ganske bestemt have glemt min Hat et eller andet Sted herinde.«

»Det forstaar jeg ikke,« svarede han temmelig køligt, »De havde den dog paa, dengang De gik.«

»Umuligt!«

»Jeg har da Øjne i Hovedet, ved jeg!«

»Men hvor er den da?«

»Hallo!« raabte Whitney i det samme og gjorde smilende Tegn

til de andre bag hendes Ryg. »Jeg tror næsten, at jeg ved, hvor den er.«

»Hvor da?«

»Her!«

Han trak Hatten op af Lommen paa Marion og holdt den triumferende i Vejret.

»Aa, mange, mange Tak,« stammede hun og blev hogende rød, idet hun snappede Hatten ud af Haanden paa ham, »det var meget venligt af Dem!«

»Aa, ikke noget at takke for!« lo han og betragtede hende med fornyet Interesse.

»Jeg begriber virkelig ikke, hvordan det er gaaet til,« begyndte hun stammende, men han afbrød hende med en Haandbevægelse.

»Gør din Pligt, gamle Dreng!« sagde han derpaa og vendte sig mod Stuart, der stod med Cocktailshakeren i Haanden og saa fra den ene til den anden.

»Javel, nu skal jeg straks være der!« svarede Stuart og begyndte paany at fylde Glassene.

»Nej, det var ikke det, jeg mente,« sagde Whitney utaalmodig, »det lader jo til, at du kender den unge Dame her, og du maa virkelig præsentere os for hende.«

Stuart lod ikke til at være særlig opsat paa det, men han havde intet Valg.

»Aa, undskyld, Miss Martin,« sagde han med anstrengt Høflighed, »den unge Mand her, som var saa venlig at finde Deres Hat, er Mr. Whitney ... og den elegante Herre med den solbrændte Næse er Mr. Travers.«

»Det glæder mig meget at faa Lejlighed til at hilse paa Dem,« sagde Marion og trykkede dem i Haanden, hvorpaa hele Selskabet drak endnu en Cocktail for at fejre det nye Bekendtskab.

»Jeg er forresten lige kommet tilbage fra Florida,« bemærkede Mr. Travers.

»Florida?« udbrød Marion og tænkte sig lidt om. »Aah, det er der, hvor alle Millionærerne bor!«

»Javel, ja.«

»De er maaske ogsaa Millionær?«

»Hm ... det er sgu saadan, som man tager det.«

»Hvad vil det sige?«

»Kære Frøken,« blandede Stuart sig i det, »gør Dem ingen Ulejlighed ... han er gift!«

»Aa, det er virkelig en Skam.«

»Naa, saa kommer Turen vel til mig?« spurgte Whitney smilende. »Og jeg skal selv give Dem alle de Oplysninger. De kan ønske Dem Navn: Mark Whitney. Stilling: Sagfører. Bopæl: elleve Hundrede, Park Avenue. Og jeg kan tilføje, at jeg har en god Praksis og er, hvad man kalder en rig Mand.«

»Det har jeg forstaaet,« svarede hun og saa ham ind i Ansigtet uden at blinke, »ellers havde jeg virkelig heller ikke spildt min Tid paa Dem.«

»Jasaa.«

Det lod til, at hendes Aabenhed gjorde et vist Indtryk paa Mr. Whitney, og der kom et Glimt af noget færligt frem i hans Øjne... men saa vendte det sædvanlige, lidt blaserte Smil tilbage omkring hans Mund, og han trak paa Skuldrene med en Bevægelse, som om han følte sig slaaet af Marken.

Marion, der havde en pinlig Fornemmelse af at have tabt Slaget, vendte sig halvt omkring og satte Hatten paa Hovedet.

»Jeg maa vist gaa nu,« sagde hun derpaa i en kølig, lidt selvbevidst Tone, »jeg er ked af, Mr. Stuart, at jeg har voldt Dem saa megen Ulejlighed, men...«

Whitney standsede hende med en hurtig Haandbevægelse.

»Vil De ikke blive og drikke endnu en Cocktail?« spurgte han.

»Der er intet, der giver en saa glimrende Appetit som Cocktail,« indskød Travers.

»Mange Tak,« svarede hun i samme Tone som før, »men der er kun en eneste Ting i hele Verden, som min Appetit i Øjeblikket trænger til.«

»Og hvad er saa det?«

»Noget at spise!«

»Er De virkelig sulten?« spurgte Whitney og vendte sig atter om mod hende, »er det Deres Alvor?«

»Hvis De ikke havde faaet andet at spise i Dag end Deres Morgenkaffe og lidt ristet Brød, tror De saa ikke ogsaa, at De vilde være sulten som en Ulv?«

»Jeg har, paa min Ære, heller ikke faaet mere,« svarede han leende, »men det, De dér siger, gør mig virkelig sulten. Skal vi to hungrige Sjæle følges ad og se at faa lidt at spise?«

»Ja, det vil jeg gerne,« svarede hun uden Betænkning.

»Glimrende! Jeg kender et Sted, hvor man spiser aldeles udmærket. Skal vi gaa derhen?«

»Hvor De vil!«

Hun vendte sig om mod Døren, og han saappede efter sin Hat. Travers, der var lidt misundelig paa ham, trak ham et Par Skridt tilside.

»Pas paa,« sagde han dæmpet, »hun er ude efter dine Penge.«

»Er det rigtigt?« spurgte Whitney og vendte sig om mod Marion, der ikke havde kunnet undgaa at høre, hvad Travers sagde.

»Ja!« svarede hun.

Atter studsede Whitney.

»De er meget oprigtig,« sagde han halvt forundret, halvt spottende.

»Vilde De da hellere have, at jeg løj for Dem?« spurgte hun.

»Nej,« svarede han med et Anstrøg af dyb og bitter Alvor, »det er det eneste, som jeg ikke vilde kunne tilgive Dem!«

Endnu engang mødtes Deres Øjne, og begge to havde de en forunderlig tryk Følelse af, at de kunde stole paa hinanden.

»Skal vi saa gaa?« gentog han dæmpet.

En Brøkdæl af et Sekund tøvede hun.

Hun forstod, hvad det betød, hvis hun gik med ham, men hun havde forlængst gjort op med sig selv, at hun var villig til at betale Prisen ... hellere det ... ja, titold hellere det end et usselt Liv i Smuds og Savn og Fattigdom!

De talte ikke sammen, mens de fulgtes ad ned ad Trapperne, heller ikke, da de sad i Automobilet, der kørte dem hen til den Restaurant, hvor han havde valgt at spise.

»Tjener!« kaldte han, idet de tog Plads i Restauranten, »lad os faa lidt at spise!«

Marion saa længselsfuldt efter ham, men var ved at fortvivle, da han kom og rakte hende et Spisekort paa Fransk, som hun ikke forstod et Muk af.

»Naa, hvad vil De saa have?« spurgte Whitney.

Skulde hun røbe sin Uvidenhed? Nej, saa hellere spille overlegen.

»Hør, Tjener,« sagde hun til Overkellernen, som stod bag hendes Stol, parat til at skrive op, hvad hun ønskede, »denne her Spise-seddel er ikke noget for mig! Næh, giv De mig hellere en rigtig gammeldags Bøf og godt med Løg og Kartoffelmos! Bagefter kan De give mig en Portion brune Bønner og til Slut en Æblekage med Iscream!«

»Meget vel!«

Den fornemt udseende Overkellner lod til at være paa Nippet til at faa et apoplektisk Tilfælde.

Han kastede et anklagende Blik op mod Loftet og vendte sig derefter mod Whitney.

»Og hvad maa jeg servere for Herren?« spurgte han meget høfligt.

»Åh, giv mig det samme!« svarede Whitney og gav ham Spise-kortet tilbage.

Den overvældede Tjener vakkede af Sted som en Søvnghænger.

»Bestemmer De Dem altid saa hurtigt?« spurgte Whitney leende og lænede sig over mod Marion.

Men der stod Beundring at læse i hans Blik.

»Ja!«

Han lagde sin Haand ovenpaa hendes og saa hende ind i Øjnene.

»Ved De af,« sagde han, »at De er den Type, som jeg altid forgæves har ledt efter. Det er saa velgørende endelig at træffe en Kvinde, der ikke er en Baby, men som véd, hvad hun vil, og ikke er bange for at sige det. Det er den Slags Kvinder, som driver det til noget stort her i Verden.«

TREDIE KAPITEL.

Saa gik der godt og vel tre Aar.

Mark Whitney oparbejdede stadig sin Sagførerforretning, der nu var en af de største i New York, men samtidig plejede han sine politiske Interesser, og der var mangt og meget, som tydede paa,

at han i Tidens Løb vilde komme til at indtage en fremskudt Plads i det politiske Liv.

Sammen med Marion havde han foretaget en længere Rejse i Europa, og de havde haft det vidunderligt sammen.

Livet i hans Kreds og navnlig de mange fremmede Indtryk, som hun havde modtaget paa Rejsen, havde udviklet hende i høj Grad og gjort hende sikker og lødylke i sin Opførsel.

Ingen, som saa hende nu, vilde i hende have genkendt den fattige Fabrikspige, der stak af fra sin Plads for at rejse til New York og bryde sig en Bane.

Men hun havde ogsaa selv lagt en utrolig Energi i sin »Selvopdragelse».

Hun havde taget Undervisning i Sang og Spil og Sprog, og saa snart hun blot havde haft et ledigt Øjeblik, fandt hun en eller anden Bog frem, som den eller den havde sagt til hende, at hun absolut maatte læse.

Paa denne Maade kunde hun tale med om alt, hvad der rørte sig i Tiden, og som navnlig interesserede de Mennesker, hun omgikkes i det daglige.

Enhver, som ikke kendte hendes Fortid og saa paa hende med friske Øjne, vilde have troet, at hun var den fødte Dame.

Hendes Drøm om et Liv i Lüksus var blevet til Virkelighed.

Hun havde en elegant Lejlighed, smukke Klæder og kostbare Juveler, og hun bevægede sig med fuldendt Sikkerhed i den fine Verdens Saloner.

For at beskytte hende mod Sladder havde Whitney ladet hende figurere som en fraskilt Frue under Navnet Mrs. Moreland, og selv om hun til Tider led under dette Forhold, lod hun sig aldrig mærke med det.

Et Par Maaneder efter Hjemkomsten fra Europa skulde Whitney have en lille Middag, og som sædvanlig havde Marion hjulpet ham med Arrangementet.

Hun gav Hushovmesteren og Tjeneren Ordre med Hensyn til Serveringen og Vinen, mens Whitney havde en politisk Konference med Stuart inde i sit Arbejdsværelse, der var skilt fra Spisestuen ved en bred, fransk Glæder.

»Jeg tror minsandten,« afsluttede Stuart Samtalen, »at denne Midden nok skal ende med at blive Minister.«

»Ja, hvorfor ikke?« svarede Whitney, »han er jo en flink Fyr.«

»Hvornaar er han blevet det?«

»Aa, det har han altid været.«

»Du har Ret, gamle Ven! Hvis man vil drive det til noget, skal man tale pænt om alle Mennesker... og i Særdeleshed om sine Fjender.«

»Ja, jeg tror, at det lønner sig.«

»Du er et Fænomen! For fem Aar siden havde du ikke Begreb om Politik, og nu er du ved at komme frem i allerførreste Række.«

»Ja, Herregud, man lærer jo et og andet i Tidens Løb.«

»Sig mig, hvad er egentlig din Hensigt. Stiler du efter at blive valgt som Guvernør eller hvad?»

»Jeg véd det endnu ikke,« svarede Whitney, idet han rejste sig og gik hen til et Bord, hvorpaa der stod forskellige Flasker og Glas, »vil du have noget at drikke?»

»Det var e'gu da et idiotisk Spørgsmaal!« udbrød Stuart, »har du nogensinde hørt mig sige Nej?»

»Værsgodt!«

»Tak, skal du have!«

Stuart løftede Glasset til Munden, drak og fik derefter gennem Glasløren Øje paa Marion, som gik inde i Spisestuen og lagde Kort ved de forskellige Kuverter.

»Missandten en sød Pige!« udbrød han varmt.

»Naa, synes du det?« spurgte Whitney temmelig køligt.

»Hun er en af de yderst faa Kvinder, som ikke gaar En paa Nerverne. Altid glad og tilfreds og ligevægtig.«

»Vil du have lidt Is?»

»Ja, mange Tak!«

»Værsgodt!«

»Hvorfor gifter du dig ikke med hende?»

»Kære Stuart,« svarede Whitney tørt, »vi har nu kendt hinanden i femten Aar, men jeg har endnu aldrig haft Brug for dine gode Raad.«

»Det véd jeg. Men du skulde lytte lidt efter mig nu.«

»Hør nu her, Stuart... du burde dog vide bedre end nogen anden, hvorledes jeg ser paa Ægteskabet.«

»Jamen, kære Ven, du...«

Whitneys mørke Øjne skød Lyn, og der brødte sig en dyb Vredesrødme over hans Ansigt.

»Jeg husker hele den forbandede Skandale saa tydeligt, som om den var sket i Gaar,« sagde han med sammenbidte Tænder. »Jeg ser endnu for mig Avisernes Kæmpeoverskrifter, der brølede Skandalen ud over New York og den halve Verden: *Kendt Sagfører og Millionær opdager en Kærlighedsdyl! Mrs. Mark Whitney og hendes Munds Chauffør!!*«

»Ja, det var en forbandet Historie,« indrømmede Stuart, »men for Guds Skyld, det er jo glemt altsammen for lang Tid siden.«

»Men du kan bande paa, at jeg ikke har glemt det!« svarede Whitney mørkt.

Stuart søgte at faa ham til at gaa ind paa sin Tankegang, men Whitney blev ved sit, og efterhaanden blev de to Venner saa ivrige og højtrædede, at de hverken lagde Mærke til, at Døren ind til Spisestuen gik op, eller at Marion kom ind og ubemærket blev staaende i en Krog.

»Jeg har svoret dybt og helligt,« hørte hun Whitney sige, »at den næste Kvinde, som bedrager mig, ikke skal kunne slæbe mit Navn gennem alt det Smuds, som en Skilsmisseproces hvirvler op! Jeg har een Gang brændt mig ganske eftertrykkeligt, og det kommer ikke til at gentage sig!«

De to Venner blev saa ivrige, at de ikke lagde Mærke til, at Døren gik op, og at Marion kom ind.

Marion stirrede paa ham og bed sig derefter i Læben som for at undertrykke et Udbrud af Smerte.

Hun elskede ham jo, og hvert af hans haarde, bitre Ord ramte hende som et Piskeslag.

»Mark!« kaldte hun sagte, idet hun lod som intet og satte Hatten paa.

Han vendte sig hurtigt omkring, ligesom ubehageligt berørt.

»Ja, min Ven!« sagde han og vekslede et hurtigt Blik med Stuart.

»Jeg forstyrrer vel ikke?«

»Nej, paa ingen Maade. Hvad vilde du, min Ven?«

»Aa, jeg vilde blot sige, at nu er alt i Orden.«

»Tak, skal du have, det var dejligt!«

»Men jeg maa skynde mig hjem for at blive klædt om.«

»Aa, ja,« sagde han og lagde sin Arm om hende, »hvad skulde jeg gøre, dersom jeg ikke havde dig?«

»Aa, lad være med at gøre Nar!«

»Ved Gud... jeg mener det!«

»Farvel, Mark!« lo hun og kyssede ham paa Kinden. »Farvel, Stuart! Paa Gensyn, begge to!«

»Jeg henter dig Klokken otte,« raabte Whitney efter hende.

»Jeg skal nok være færdig.«

Hun vinkede smilende til dem, vendte sig derpaa om og skyndte sig ud gennem Døren.

Stuart stod henfalden i Beundring og stirrede tankefuldt paa Døren, som netop havde lukket sig efter hende.

»Det vilde lige netop være en Kone for dig,« sagde han, »hun vilde aldrig finde paa at lave Skandale!«

Whitney gik et Par Gange frem og tilbage over Gulvet.

»Du har muligvis Ret,« sagde han og slog Stuart paa Skulderen, »men jeg elsker hende for højt til at tage den Risiko! Og lad os saa snakke om noget andet.«

Paa Slaget otte var han i hendes Lejlighed og fandt hende siddende foran sit Toilethord ifærd med at fæste en Guldænke omkring sit Haandled.

Som hun sad der i den straalende Belysning, var hun saa smuk som nogensinde, og Synet af hende fik Blødet til at skyde op i hans Kinder.

»Kan du huske,« sagde hun og viste ham Guldænken, »den gav du mig i Monte Carlo?«

»Ja, det var paa den første Aarsdag for vort ... vort Venskab.«

Han afbrød sig selv midt i Sætningen ligesom for at lede efter det rigtige Ord.

»Tænk, at du stadig husker den Dato!« smilede hun varmt og satte sine Ørenringe paa.

»Hvordan skulde jeg lære mig ad med at glemme den,« svarede han og hjalp hende med at lægge en Perlekrans om hendes Hals.

»Perlerne her købte du til mig i Wien paa vor anden Aarsdag,« smilede hun lykkeligt, »husker du det?«

»Naturligvis!«

»Og paa Treaarsdagen købte du Ringen her i Paris. Jeg kan næsten ikke være bekendt at tage imod alt det. Og det lader jo næsten til, at jeg faar større Værdi for dig Aar efter Aar.«

»Ja, det er rigtigt!«

Han bøjede sig ned og kyssede hende paa Halsen og de blændende hvide Skuldre.

»Kan du huske, at du prøvede paa at narre mig med Perlerne?« lo hun.

»Nej... hvordan?«

»Da du forærede mig dem, havde du lagt dem i en ganske almindelig Papæske, for at jeg skulde tro, at det var noget billigt Stads.«

»Ja, nu husker jeg det. Jeg kunde næsten ikke faa dig til at tage Laaret af.«

»Nej, for jeg bader disse Papæsker! Men hvor blev jeg lykkelig, da jeg aabnede Åsken og saa, at det var ægte Perler. Og dengang du gav mig Ringen, sagde du: »Fra i Dag af er du Mrs. Moreland!« Hvordan fandt du egentligt paa det?«

»Jeg vilde befæste din Stilling ved Hjælp af denne uskyldige

Lagn. En Dame, der er fraskilt, skylder ikke andre Mennesker Regnskab for sine Handlinger. Fortryder du det?»

«Jeg ved ikke, hvad jeg skulde fortryde. Jeg synes tværtimod, at jeg skylder dig saa uendelig meget.»

Han bøjede sig endnu dybere ned over hende, lagde sin Kind mod hendes og sagde dæmpet:

«Vi to vil aldrig skilles, vel?»

«Og du tror ikke, at du engang før eller senere bliver træt af mig?»

«Nej, aldrig!»

«Aa, sig det een Gang til!»

«Lille Nar,» sagde han ømt, »begynder du at tvivle paa mig?»

«Nej... nej... slet ikke.»

«Hvad da?»

«Aa... det er blot, naar jeg af og til ligger om Natten og ikke kan sove, saa... kommer man til at tænke paa saa mange dumme Ting og...»

«Du skal ikke tænke, lille Barn,» sagde han og kyssede hende paany, »du skal blot stole paa mig. Jeg svigter dig aldrig... hører du?... aldrig!»

Deres Læber mødtes Gang paa Gang, og under hans Kærtegn faldt hun igen til Ro.

«Elskede du,» smilede hun lykkeligt, »hvad maa dine Gæster ikke tænke? Det er allerede langt over Tiden. Kom nu, vi maa gaa!»

«Pokker i Vold med mine Gæster!»

«Giv mig nu min Aftenpels, hører du! Jeg tør ikke blive her længere!»

«Du tør ikke? Hvem er du bange for?»

«For dig!»

Han stod med hendes Hermelinskaabe i Hænderne, men idet han bøjede sig frem for at lægge den over hendes Skuldre, der lyste som Marmor, knugede han hende heftigt ind til sig, og hun gav sig modstandsløst hen....

Pelskaaben gled ned paa Gulvet, mens han løftede hende op i sine Arme....

Gæsterne var forlængst samlet i Whitneys Lejlighed, men Værten viste sig stadig ikke.

«Sig mig engang,» sagde Stuart og trak Hushovmesteren lidt til Side, »var det ikke Meningen, at vi skulde være gaaet til Bords for over en Time siden?»

«Jovell!»

«Hvor i Alverden kan Whitney dog være henne?»

«Aner det ikke.»

«Og han har heller ikke ringet Besked?»

«Nej, Sir!»

Stuarts Utaalmodighed begyndte at smitte de andre Gæster, men netop som denne begyndte at give sig højroastede Udslag, gik Døren op, og Marion og Whitney traadte ind.

»En lille Forsinkelse paa en stiv Klokke-time er naturligvis ikke noget at snakke om,« gryntede Stuart, hvis Tunge klæbede sig til Ganen af Længsel efter en Cocktail.

»Kommer vi for sent?« spurgte Whitney smilende.

»Nej ... nej ... paa ingen Maade!« lod det fra alle Sider.

»En lille Forsinkelse paa en stiv Klokke-time er naturligvis ikke noget at snakke om,« gryntede Stuart, hvis Tunge klæbede sig til Ganen af Længsel efter en Cocktail... »Hvordan Pokker er det, du ser ud, gamle Dreng?«

»Hvad er der i Vejen?«

»Dit Slips!«

»Saa, for Pokker!«

Han saa sig hurtigt omkring.

»Kom her,« sagde Stuart hjælpsomt, »nu skal jeg binde det for dig!«

»Tak skal du have!«

Endelig kom man saa til Bords, og den lidt sene Middag forløb paa bedste Maade.

Marion var en fortræffelig Værtinde, som havde et Øje paa hver Finger, og som dirigerede alt og fik hele Arrangementet til at klappe, uden at nogen lagde Mærke til, at det var hende, der stod bagved.

I Whitneys Kreds vidste man, at hun havde en god Sangstemme, som hun brugte med Talent, og efter Bordet blev hun derfor opfordret til at synge.

Hun plejede ikke at gøre sig kostbar og gjorde det heller ikke

denne Aften, og idet hun satte sig til Flygelet, slog Gæsterne forventningsfuldt Kreds om hende.

»Hvad skal jeg synge?« spurgte hun smilende.

En lille, tyk Franskmand, som stod og lænede sig op til Flygelet, lagde indsmigrende Hovedet paa Skraa.

»Kan Madame ikke foredrage en eller anden lille fransk chanson?« spurgte han konningsøst.

»Jo, med Fornøjelse!«

Hun tænkte sig om et Øjeblik og begyndte derefter at synge en lille fransk Sang, som hun havde lært sig, dengang hun var med Mark i Paris.

Sangen høstede stærkt Bifald, og fra alle Sider blev hun opfordret til at fortsætte.

»De tyske Kærlighedssange er alligevel de smukkeste,« sagde hun og saa drømmende ud for sig.

»Saa lad os høre en!« trængte Gæsterne paa.

Hun sang et Par Vers af en gammel tysk Folkevisе og blev igen lønnet med dragende Bifald.

»Og saa til Slut en engelsk!« bad en høj, skaldet Herre.

»Engelsk er ikke Kærlighedens Sprag!« svarede hun.

»Virkelig ikke? Naar Kærligheden er ægte, kan Spraget saa ikke være ligeegyldigt?«

Hun trak smilende paa Skuldrene og gav sig til at nynne en engelsk Vise.

I det samme kom Hushøvmesteren ind og trak Whitney lidt til Side.

»Der er Telefon til Herren,« sagde han dæmpet.

»Til mig?« udbrod Whitney overrasket. »Hvem kan tænke paa at ringe til mig paa denne Tid?«

»Det er Mr. Travers.«

»Travers? Jasaa.«

Whitney skyndte sig hen til Telefonen.

»Hallo!« raakte han. »Er det dig, Travers?«

»Javel, gamle Dreng!«

»Jeg troede, at du var i Honolulu.«

»Ja... men ikke mere.«

»Hvornaar er du kommet?«

»Nu i Aften.«

»Er du alene?«

»Nej, min Kone er her ogsaa.«

»Det var da morsomt.«

»Holder du og... Mrs. Moreland stadig sammen?«

»Ja, naturligvis. Vil du hilse paa hende?«

»Meget gerne!«

Whitney vinkede til Marion, som straks rejste sig fra Flygelet og kom over til ham.

»Kan du gætte, hvem der er i Telefonen?« spurgte han.

»Nej.«

»Horace Travers.«

»Nej, virkelig?»

»Husker du ham?»

»Ja, naturligvis. Første Gang, jeg saa dig, var han jo sammen med dig. Det er ham med den rige Kone, ikke sandt?»

»Ja, netop.»

»Har du ikke sagt til ham, at han skal komme herhen og tage sin Kone med?»

»Nej, men han vil gerne tale med dig. Saa kan du jo sige det til ham.»

Hun sukkede og greb Telefonen.

»Hallo!» raabte hun. »Ja, det er mig. God Dag, Mr. Travers ... ja, mange Tak, jeg har det ganske glimrende. Ja, vi har et lille Selskab ... men kom dog endelig herover og tag deres Hustru med! Ja, naturligvis. Det er glimrende ... saa venter vi Dem altsaa!»

Hun lagde Telefonen fra sig og smilede tilfreds.

»Nu kommer de begge to om et Øjeblik,« sagde hun ivrigt.

»Kommer ... kommer hans Kone ogsaa med?» spurgte Mark ligesom overrasket.

»Ja, det sagde han da. Og det synes jeg, er vældig pænt af hende. Her kommer saa faa gifte Damer.»

»Jeg er ogsaa glad for, at du lærer hende at kende.»

»Sig mig engang,« sagde hun og lagde sin Haand paa hans Arm, »hvordan er hun egentlig?»

»Aa,« lo han, »hun er skrækkelig gammeldags og stolt, og saa har hun Peuge som Græs.»

»Hun er med andre Ord, hvad man kalder en stor Dame?»

»Ja, det skal jeg mene. Hun er frygtelig konservativ og saa moralsk, at hun skammer sig over sig selv, hver Gang hun klæder sig af for at gaa i Seng.»

»Uha!»

»Hun paastaar, at hendes Familie kom til Amerika allerede i 1609, saa du kan nok begribe, at hun bilder sig en farlig Bunke ind.»

»Nu gør du mig helt nerves.»

»Hvorfor dog?»

»Tror du, at hun vil synes om mig?»

»Selvfølgelig. Hun har i hvert Fald god Smag.»

»Mange Tak!» lo hun.

Lidt efter saa hun sit Snit til at liste sig ind i Marks Soveværelse, hvor hun laasede Døren af efter sig.

Hun gik hen til Spejlet og gned Sminken af sine Kinder og sin Mund, trak Strapperne i Kjolen op over Skuldrene og tog de køstbareste af sine Ringe og Smykker af, hvorpaa hun atter vendte sig om mod Døren.

Naar hun nu om et Øjeblik skulde møde Travers Hustru, ønskede hun at virke saa lidt udfordrende som muligt.

For Marks Skyld havde hun sat sig for at gøre saa godt et Indtryk som muligt paa den fornemme Mrs. Travers.

Han skulde ikke faa Grund til at skamme sig over hende.

FJERDE KAPITEL.

Da hun koot ud i Hall'en, saa hun, at Mark stod og hilste paa Mr. Travers og en Dame, som antagelig maatte være hans Hustru.

Men saadan havde Marion slet ikke forestillet sig hende.

Var dette virkelig den stolte og fornemme Mrs. Travers, som Mark havde forberedt hende paa at møde?

Hun var jo ung og temmelig udfordrende klædt paa, og den Maade, hvorpaa hun modtog Herrenes Hilsen, tydede heller ikke paa, at hun var stolt og afvisende i nogen paafaldende Grad.

Marion kunde endvidere se, at Mark af en eller anden Grund var forstemt, og hun var nysgerrig efter at faa at vide, hvad der var i Vejen.

»Velkommen!« sagde hun, idet hun gik hen og rakte Haanden til Mr. Travers, der lod til at være temmelig antaaget.

»Naa, er det Den?« svarede han leende og gjorde et kejtet Forsøg paa at kysse hendes Haand. »Hvordan staar det til, smukke Dame?«

»Joh, mange Tak, jeg har det admaerket . . . men maaske De vil være saa venlig at præsentere mig for Deres Hustru?«

»Min hvadforen?« grinede han hende op i Ansigtet.

Mark, som stod ved Siden af, bed sig haardt i Læben.

»Deres Hustru,« gentog hun roligt.

»Nej, ved De hvad,« brølede Travers og vred sig af Latter, »nu bliver De virkelig for morsom. Jeg kunde dog ikke tage min Hustru med herhen!«

Marion følte, at alt Blodet strømmede fra hendes Kinder.

»Hvorfor ikke?« spurgte hun tomløst.

»Kære Mrs. Moreland,« svarede han, »det vil Mark sikkert kunne forklare Dem.«

»Travers!« sagde Mark i en truende Tone, men Travers lod ikke til at lægge Mærke til det.

»Maaske De da vil være saa god at præsentere mig for den unge Dame?« spurgte Marion og kastede et hurtigt Blik paa hans Led-sagerske.

»Ja, med Fornøjelse. Hallo, Miss . . . hvad var det nu, du hed?«

Mark og Marion veklede et hurtigt Blik.

»Har du allerede glemt det, stygge Dreng?« sagde Pigebarnet fornærmet og lavede Trutmund. »Jeg hedder jo Vernice — Miss La Verne,« tilføjede hun forklarende og rakte Marion Haanden.

»Det glæder mig at hilse paa Dem,« sagde Marion stift, idet hun tog hendes Haand, »jeg hedder Mrs. Moreland.«

»Det er mig en stor Fornøjelse. Bor De her?«

»Nej, dette er Mr. Whitneys Bolig.«

»Aah, de har nok ogsaa selv en smuk Lejlighed,« lo Pigebarnet med en Antydning af Fortrolighed i Stemmen . . . en Slags kollegial Medvidenskab, der saarede Marion paa det dybeste, uden at hun dog lod sig mærke med det.

»Maa jeg have Lov til at præsentrere Dem for de øvrige Herrer?» spurgte hun med paataget Elskværdighed.

Imidlertid havde Mark trukket Travers lidt til Side.

»Hvordan tør du understaa dig i at tage dette Pigebarn med herhen?» spurgte hun rasende.

»Naa ja,« smilede Travers duktent, »din Pige er her jo ogsaa.«

»Hvad behager!»

»Kan du maaske se nogen Forskel paa de to? Jeg kan ikke.«

Mark knyttede sine Hænder, saa Knoerne blev hvide.

»Hvis du ikke havde drukket for meget, saa skulde jeg give dig en Lektion, som du ikke saa hurtigt skulde glemme!»

»Hvad Pøkker gaar der af dig, Mark?»

Mark maatte samle al sin Selvsberøvelse for ikke at slaa ham i Ansigtet.

»Vil du være saa venlig at forsvinde med samt dit Pigebarn!» snørrede han.

Travers stirrede uforstaaende paa ham.

»Naa ja,« sagde han og lo støjende, »saa slipper vi et andet Sted hen.«

»Naar du igen er blevet ædru, forlanger jeg, at du giver Marion en Undskyldning!»

Travers lod, som han ikke hørte det.

»Hallo, Vernee,« raabte han og vinkede den unge Pige hen til sig, »vi maa hellere forsvinde!»

»Hvorfor det?» spurgte hun forbavset, »her ser jo ud til at være vældig sjov i Gaden. Jeg synes, at vi skulde blive her.«

»Ja, men det synes Vernee ikke.«

»Aa, jeg er maaske ikke fin nok?»

»Nej, og heller ikke moralsk nok, lader det til.«

»Vær nu saa venlig at forsvinde, Frøken, og tag Deres Kavaller med Dem,« adbrød Mark utaalmodigt.

Marion greb ham i Armen.

»Hvorfor taler du saa haardt til hende?» spurgte hun let bebrejdende, »hun kan dog ikke gøre for, hvad her er sket.«

Mark mumlede et eller andet, idet han vendte hende Ryggen og blandede sig mellem sine øvrige Gæster.

Marion fulgte den unge Pige hen til Døren.

»Det gør mig ondt, Miss La Verne, at De er blevet behandlet paa denne Maade. Men dersom De trænger til en Ven, saa ring blot til mig.«

»Ja, mange Tak!»

»Naa, kommer du saa?» raabte Mr. Travers udefra Korridoren.

»Nu kommer jeg,« svarede den unge Pige, og idet hun hurtigt trykkede Marions Haand, skyndte hun sig ud.

Marion følte sig saa elendig til Mode, at Lyden af alle de mange glade Stemmer kun voldte hende ubidelig Pine, og da hun følte, at hun mest af alt trængte til at være alene med sig selv, listede hun uhenærket ind i Biblioteket.

Men Mark, som havde holdt Øje med hende, fulgte efter.

Da han traadte ind i det store, hølvmørke Rum, hvor Bagerne stod i Reoler fra Gulv til Loft, kunde han straks ikke faa Øje paa hende, men saa opdagede han, at hun sad henne i en af Vindues-karmene og stirrede ud gennem det aabne Vindue.

Hendes Øjne var fulde af Taarer, der tindrede i Skæret fra de oplyste Gader nedenunder.

Han blev staaende og betragtede hende tavst et Øjeblik.

Aldrig var hun forekommet ham saa smuk som nu ... aldrig før havde han følt en saa uforklarlig Ærbødighed for hende.

»Marion!« sagde han dæmpet og gik hen imod hende med udstrakte Hænder.

Hun fór sammen ligesom forskrækket og søgte at skjule for ham, at hun havde grædt, men det lykkedes hende ikke helt.

»Marion,« sagde han angergiven, »jeg vilde have givet meget for, at dette ikke var sket. Jeg burde aldrig have udsat dig for dette.«

Som i pludselig Smerte knugede hun begge Hænder mod sine Tindinger.

»Han havde jo Ret,« græd hun paa en underlig hjælpeløs Maade. »Hvad Forskel er der mellem hende og mig?«

Han lagde sin Arm omkring hende og drog hende ind til sig.

»Marion,« sagde han dæmpet og indtrængende, »hør paa mig.«

Da var det, som om hendes Taalmodighed for en Gangs Skyld bristede, hun gjorde sig heftigt fri af ham og gik hurtigt hen over Gulvet ligesom for at tvinge sig til at være rolig.

Men heller ikke dette lykkedes helt for hende.

»Jeg ved, hvad du vil sige,« afbrød hun ham, »jeg kender snart hele Lektionen udenad! Punkt et: *Var Kærlighed binder os. Punkt to: Jeg kunde miste dig, hvis vi giftede os. Der er intet, der ødelægger den sande Kærlighed, som Ægteskabet.* Og endelig Punkt tre: *Jeg kunde ikke agte dig højere, selv om du var min Hustru!*«

»Marion,« bad han, »tal ikke saadan.«

»Det nytter ikke, Mark, at du altid prøver paa at tale til min Fornuft,« udbrød hun lidenskabeligt, »der er dog andre Magter her i Livet end Fornuften.«

»Her nu, hvad jeg vil sige!«

Men hun rystede hurtigt afvisende paa Hovedet.

»Aah, Mark, jeg er bange! Sommetider hader jeg den Dag, paa hvilken jeg blev født!«

»Hvad er det, du er bange for?«

»... for Fremtiden.«

Han gik hen og lagde sin Haand under hendes Hage og tvang hende til at se paa sig.

»Hvor er den tapre Pige, som kom til New York for at søge sin Lykke?« spurgte han smilende, »hende, som vilde have alt og var villig til at betale for det? Hvor er hun nu?«

»Jeg ved det ikke,« svarede hun stille og ligesom undrende, »sommetider synes jeg selv, at hun er blevet borte for mig.«

»Saa prøv paa at finde hende igen.«

»Vilde du gerne det?» spurgte hun og smilede til ham gennem Taarer.

»Ja ... hun var saadan en munter og glimrende lille Kammerat.«
Marion blev staaende et Øjeblik som i Kamp med sig selv.

»Mark!« udbrød hun saa, idet hendes sædvanlige straalende Smil lyste paa hendes Ansigt, »her er hun!«

»Bravo!«

»Men hun er alligevel ikke helt den samme. Hun har lært noget, som hun ikke vidste før.«

»Og hvad er saa det?«

»Hun véd, at en ung Pige kan gøre, hvad det skal være, saa længe hun ikke er forelsket. Men det er dumt at skænke sit Hjerter bort.«

»Kan du huske Duerne paa Piazza San Marco i Venedig?« spurgte hun.

»Ja, vist kan jeg huske dem,« svarede hun med Erindringens Smil i sine levende Øjne, »hvorfor spørger du om det?«

»Det er de samme Duer, som tumler sig dér Dag efter Dag og Aar efter Aar ... de vender stadig tilbage, og ingen flyver bort ... de gør det af sig selv ... husk det ... ingen tvinger dem til at gøre det ...«

Og atter mødtes deres Læber.

Da Marion sent samme Aften kørte hjem, var hun i en besynderlig Sindstilstand ... hun forstod ikke sig selv.

Hun var glad og bange paa samme Tid.

Hun elskede Mark ... men hun var bange for andre Menneskers Dom.

Hvorfor giftede han sig ikke med hende? Det var dog kun tomme Udflugter, han diskede op med.

Hvorfor vilde han stadig udsætte hende for, at Folk saa hende over Hovedet?

Det var et Spørgsmaal, som hun havde stillet sig selv de Hundreder af Gange, men som aldrig havde været saa brændende som nu.

Hvor længe vilde han lade hende blive ved med at undgælde for, hvad en anden Kvinde havde forbrudt imod ham?

Ja ... hvor længe?

Da hun kom hjem, havde Kammerpigen lagt et Visitkort paa hendes Natbord, og hun blev meget forbavset, da hun saa, at det var fra Al Manning, hendes gamle Kæreste fra den Tid, da hun arbejdede paa Papæsefabriken.

Hun havde øjeblikkelig genkendt hans Haandskrift.

»Mr. Al Manning fra Erie er i Byen. Besøger Dem i Morgen,« havde han skrevet.

Hun blev staaende et Øjeblik og vendte og drejede Kortet mellem sine Fingre, hvorpaa hun lagde det fra sig.

Naar Al havde anskaffet sig sine Visitkort, maatte det vel betyde, at han havde haft Heldet med sig, og hun maatte indrømme, at det ikke var uførtjent.

Han havde altid været en dygtig og flittig Fyr, der ikke var

alt for kræsen i Valget af sine Midler, saa hvorfor skulde det ikke være lykkedes ham at naa om paa Tilværelsens Solaide?

Rei beset havde han ogsaa bedre Adkomst til at være der end hun, eftersom han havde arbejdet sig frem med sine bare Næver, mens hun havde benyttet sig af Midler, der nok kunde føre til et Resultat, men aldrig bringe Tilfredshed.

Hun havde jo saa sent som endnu denne Aften erfaret, hvor dyrt hun i Virkeligheden havde købt den Position, som hun nu indtog.

Ja, det var jo netop Sagen, at hun slet ikke følte sig tilfreds... paa en Maade følte hun Tilværelsen ligesaa utaalelig som dengang, hun gik og arbejdede paa Papæskfabriken derhjemme i det lille Provinsbøl.

Hvad var det i Grunden for et underligt Spil af Skæbuen, at Al netop skulde dukke op igen nu, da hun for første Gang var begyndt at tænke alvorligt over sit Forhold til Mark?

Al syntes at have en egen Evne til at vise sig, naar hun følte sig allermest utilfreds med Tilværelsen.

Naaja, han skulde under alle Omstændigheder være velkommen!

FEMTE KAPITEL

Da hun næste Formiddag traadte ind i sin Dagligstue og saa Al Manning rejse sig fra en af Stolene, vilde hun næppe tro sine egne Øjne.

Var det virkelig den anseede Arbejder i Overalls, som...?

»Naa, det maa jeg sige,« udbød de begge i Munden paa hinanden, »du har rigtignok forandret dig, saa du næsten ikke er til at kende!«

Saa fik de begge et lille Latteranfald og mønstrede hinanden fra Top til Taa.

»Tænk kun,« sagde han, »at vi ikke har set hinanden i tre lange Aar!«

»Nej,« lo hun, »det er jo ikke saa sært, at vi har forandret os en Smule. Men fortæl mig nu, hvad du har besluttet i al den lange Tid. Hvorfor er du kommet til New York, og hvor længe tænker du paa at blive her?«

»Det afhænger ganske af mine Forretninger.«

»Ja, det kan jeg næsten tænke. Maa jeg forresten ikke byde dig en Kop Te? Maaske ogsaa et Par Kager?«

»Nej, mange Tak, jeg har lige spist Frokost.«

»Altsaa kun Te!« gav hun Stuepigen Besked.

»Du bor minsandten flot!« sagde han, da Pigen var gaaet ud, og saa sig beundrende omkring.

»Ja, ikke sandt?«

»Men hvordan i Alverden har du kunnet...?«

»Lad os ikke tale om mig!« afbrød hun ham hurtigt, »først man

du fortælle mig alt om dig selv. Jeg kan tænke mig, at det ikke bliver nogen helt almindelig Historie.»

Hun trak en Stol hen og satte sig lige over for ham.

»Ja, ser du,« begyndte han, »egentlig kan jeg jo takke dig for mit Held.«

»Mig!? Hvad vil det sige?«

»Jo, forstaar du. De Penge, som du sendte din Mor kort efter dit Bryllup...«

»Ja,« svarede hun og saa stift ned i Gulvet, »hvad med dem?«

»... dem kom hun og spurgte mig om, hvordan jeg syntes, hun skulde anbringe.«

»Jasaa.«

»Saa raadede jeg hende til at anbringe dem i et Byggeforsøg, hvori jeg selv var interessert.«

»Ja, hun har nu altid haft saadan en Tiltro til dig.«

»Hun kom heller ikke til at fortryde det,« svarede han med bred Selvfølelse, »vi neglede os begge to en knippelfin Fortjeneste. Og Forretningen gaar stadig strygende.«

»Hvad er det for en Slags Forretning?«

»Vi bygger Sporvognslinjer i en Masse mellemstore Byer,« sagde han, »og det giver godt med Penge... men nu har vi anderledes store Planer.«

»Jeg har ofte undret mig over Mors bemæltighedsfulde Forretninger i den senere Tid, men nu forstaar jeg det bedre. Jeg havde aldrig tænkt mig, at hun skulde ende som Spekulant i stor Stil.«

Al skyllede Teen i sig, tørrede sig om Munden og saa paa hende med et halvt fornøjet, halvt listigt Blik.

»Og hvad tror du saa, at jeg er her i New York for?« spurgte han og lænede sig tilbage i Stolen, idet han stak Tømmefingrene op i Ærmegabene.

»Du er her vel for at gøre Forretninger, tænker jeg?«

»Åkkurat! Og denne Gang bliver det en Forretning, der har vasket sig... vel at mærke, hvis den gaar i Orden. Det drejer sig om at lægge Sporvejsskinner over en samlet Strækning af ca. tre Hundrede miles.«

»Nej, virkelig?«

»Ja, nu skal du bare høre, hvad jeg har tænkt mig.«

Han blev afbrudt af Stuepigen, der kom ind for at melde Mark.

»Mr. Whitney er her, Madame,« sagde hun.

»Udmærket,« svarede Marion uden at tabe Fatningen, »lad ham blot komme ind!«

Straks efter kom Mark ind, og hun præsenterede ham for Al.

»Glæder mig meget at hilse paa Dem,« sagde Mark høfligt.

»Fornøjelsen er ganske paa min Side,« svarede Al.

Marion og Mark vekslede hurtigt et skjult Blik.

»Hvad maa jeg have Fornøjelsen at hyde Dem?« spurgte hun formelt.

»Aa, giv mig et Glas Cognac, hvis De har.«

»Værsgodt!«

»Mange Tak! Aah, det er en Martel. Nøjagtig det samme Mærke, som jeg plejer at drikke hjemme.»

Han drak Glasset ud, men idet han satte det fra sig, saa han ligesom spørgende paa hende.

Og hun forstod øjeblikkelig, hvad han mente.

»Mr. Manning er en gammel Ven af mig,« sagde hun forklarende.

»En gammel Ven?« faldt Al ind, »ja, det maa hun nok sige. Jeg har kendt Marion, fra hun ikke var større end som saal.«

»Nej, virkelig?«

»Og jeg vil bare sige Dem, at jeg aldrig har kendt et saa ærgerrigt Pigebarn. Og sikten et Temperament hun havde allerede dengang! De vilde absolut have syntes om hende.«

»Det er muligt.«

»Hør, Al, hold nu op!« bad hun.

»Hvorfor maa jeg ikke tale om det?«

»Fordi jeg...«

»Mr. Whitney kender dig ikke nær saa godt som jeg, ellers vilde han straks give mig Ret uden noget som helst Forbehold. Lad mig dog faa Lov til at forklare ham, hvilket storartet Pigebarn, du er.«

»Jeg er lutter Øre,« smilede Mark.

»Ser De, Mr. Whitney, det er ikke mere end tre Aar siden, at hun arbejdede i en Fabrik... og se saa nu! Her bor hun i en syv Værelses Lejlighed, har kostbare Klæder, Smykker og Gud ved hvad!«

»Ja,« smilede Mark, »hun har aabenbart alt, hvad hun kan ønske sig, og burde være tilfreds med Tilværelsen.«

»Haa har alt undtagen en Mand. Er det ikke rigtigt, Marion?«

»Nej,« svarede hun med en vis undertrykt Hefthighed, »det interesserer mig ikke.«

»Aah, Snak!« mente Al, »vent blot, til den rigtige Mand kommer! Denne Mr. Moreland, som du blev skilt fra, maa alligevel ikke have været noget for dig. Men hvad man ellers kan sige om ham, saa maa man lade ham, at han havde Tegnebogen i Orden. Det kan man da se med et halvt Øje.«

»Hør nu, Al,« sagde hun indtrængende, »lad os dog tale om noget andet.«

Men han lod, som om han ikke hørte hende.

»Kendte De Mr. Moreland?« spurgte han Mark.

»Aa, ja,« svarede Whitney, idet han rejste sig og ligesom tilfældigt gik hen til Bordet, hvor hans eget Billede stod, »jeg kendte ham meget godt.«

»Hvordan var han?«

»Aa, et glimrende Menneske... en flink Fyr, men han egnede sig blot ikke til Ægtemand. Saa for Pokker!«

Uden at nogen bemærkede det, stødte han til sit Billede, saa det faldt ned paa Gulvet helt inde ved Væggen, hvor man ikke kunde samle det op igen uden at flytte det tunge Bord.

«Hun har alt undtagen en Mand,» sagde Al, «er det ikke rigtigt, Marion?»

«Jeg beder tusinde Gange om Forladelse,» sagde han, «tænk, at jeg kunde være saa klodset!»

Marion, som havde gennemskuet hans Manøvre, vendte sig bort for at skjule sin Munterhed.

«Aa, det gør ikke noget,» smilede hun, «min Pige kan samle det op igen.»

«Jeg er forfærdelig ked af det.»

«Mr. Manning er her i New York for at afslutte en stor Forretning,» sagde hun afledende, «det drejer sig om Anlæg af en Sporvejslinie.»

«Nej, virkelig?» afbrød Whitney let interesseret, «hvem ligger De saa i Underhandling med? Har De henvendt Dem til Muldoon?»

«Muldoon?» udbød Al med store Øjne, «ja hvis man blot kunde opnaa at komme i Forbindelse med ham, saa var det ingen Sag!»

«Er han da saa vanskelig at komme i Lag med?»

«Om han er? Jeg tror, at det var lettere at slippe ind til selve Præsidenten i Det hvide Hus.»

«Nej, virkelig? Jeg har aldrig haft Indtryk af, at Muldoon var saadan en Stivstikker.»

«De kender ham maaske?»

«Aaju, ganske godt.»

«Tar jeg spørge om Deres Navn een Gang til?»

«Whitney.»

»Whitney... dog vel ikke den berømte Advokat Mark Whitney?»
 »Ja, netop.»

»Naa, det maa jeg sige,« udbrød Al med Beundring i Stemmen,
 »De er det Menneske, som jeg først og fremmest er rejst til New York
 for at træffe! Er det ikke et forbandet heldigt Tilfælde? De er den
 eneste i hele Verden, som kan bringe den Kontrakt i Orden!»

»Naah...»

»Vist saa! Jeg kommer op paa Deres Kontor i Morgen.»

»De skal være velkommen.»

»Har, Al, nu maa du virkelig lade Mr. Whitney i Fred!« sagde
 Marion, som følte sig ilde berørt over hans paagaende Façon.

»Nej, hvorfor dog det?« smilede Mark, »jeg vil gerne række en
 af Deres Venner en hjælpende Haand... kom De blot op paa mit
 Kontor, Mr. Manning.»

»Tusind Tak!« svarede Al og rystede hans Haand, »jeg kunde
 straks se paa Dem, at De var af de »rigtige«. Men forresten kan De
 godt stole paa, at dersom nogen forstaar sig paa at anlægge Spor-
 vognslinjer, saa er det mig! Hvis jeg blot maa have Lov til at for-
 klare Dem Blandingen af min Cement, saa...»

»Mange Tak, men det kan De senere forklare mig. Ring mig blot
 op i Morgen.»

Mark vendte sig derpaa om mod Marion og smilede til hende,
 uden at Al saa det.

»Nu maa De have mig undskyldt,« sagde han derpaa formelt,
 »jeg bliver nødt til at gaa.»

»Tak for Besøget,« svarede hun og undrede sig lidt over, hvorfor
 han saa saa træt ud.

Al bukkede næsten til Jorden, da Mark rakte ham Haanden til
 Afsked.

»Det har været mig en overordentlig stor Ære at faa Lejlighed
 til at hilse paa Dem, Mr. Whitney!« sagde han.

»Æren er ganske paa min Side,« svarede Mark med en Antyd-
 ning af et Smil.

Marion fulgte ham til Dørs, og da de var naaet ud i Forstuen,
 standsede de begge.

»Kære Marion,« sagde Mark, »jeg kom for at fortælle dig, at
 jeg lige har mødt Travers.»

»Jasaa.»

»Jeg vil blot sige dig, at han er meget ulykkelig over, hvad der
 skete i Aftes.»

»Lad det være glemt!« svarede hun og saa bort.

»Jeg tror, at han er villig til at give dig en Undskyldning.»

»Nej, nej,« svarede hun hurtigt, »det forlanger jeg slet ikke.»

»Jamen...»

»Vær nu fornuftig, kære Mark! Dersom du overtalte ham til
 at give mig en Undskyldning, vilde han maaske bagefter føle sig
 stødt, og det kunde senere komme til at skade dig i din Karrière.
 Husk paa, han har jo stor Indflydelse overalt, og jeg vil ikke staa

dig i Vejen. Tro mig, det bedste, vi kan gøre i dette Tilfælde, er at glemme, hvad der skete i Aften.»

»Hvor du i Grunden tænker lidt paa dig selv,« sagde han, idet han bøjede sig ned og kyssede hendes Haand, »en gift Kone ... en Hustru vilde aldrig have været saa forstaaende!«

»Det er muligt ... men en Hustru vilde heller aldrig blive udsat for det, som jeg maatte taale i Aften.«

»Marion,« sagde han i et pludseligt Anfald af daarlig Samvittighed, »er du vred paa mig?«

»Nej ... hvorfor skulde jeg være vred?«

»Faar jeg saa et Kys?«

»Ja ... maaske.«

Han bøjede sig ned, og deres Læber mødtes i et langt, brændende Kys.

»Farvel, min elskede, lille Pige!«

»A die u!«

Da hun vendte tilbage til Dagligstuen, stod Al foran Spejlet og redte sit Haar.

Han straaledede af Tilfredshed og var i glimrende Humør.

»Sikken et Held, at jeg traf haa!« udbroød han, da han fik Øje paa hende. »Har du, jeg faar en Idé! Skulde vi ikke invitere ham lidt ud i Aften?«

»Ikke Tale om!«

»Hvorfor dog ikke? Vi kunde tage ham med hen i en eller anden fin Restaurant og give ham noget godt at spise. Saa lærer man hinanden saa rart at kende.«

»Lad være med at tale saa dumt! Jeg tror ikke, at Mr. Whitney lader sig imponere af en stegt Kylling eller en halv Hummer. Husk paa, nu er du i New York og ikke i det lille Provinsstue derhjemme.«

»Naturligvis,« brummede han lidt flovt, »og jeg maa sige, at New York er en fenomenal By. Her finder man Penge, Magt og Lüksus. Og du kan bande paa, at jeg vil have min Part! Vent blot!«

»For et Par Aar siden var du dog tilfreds med at være Værk-løser.«

»Ja, det var, fordi jeg var dum.«

»Jeg har i Grunden tit tænkt paa, at jeg vist ikke var særlig flink mod dig dengang,« sagde hun og smilede lidt.

»Du var jo noget stor paa det ... det maa jeg indrømme ... men det skal du ikke være ked af. Det var kun godt, at du ikke vilde have mig dengang.«

»Var det godt?«

»Ja ... for det gjorde mig ærgerrig.«

»Naa, saadan.«

»Holder du endnu en Smule af mig?« spurgte han lidt efter og skottede hen til hende. »Jeg god vide, om du ogsaa vilde give mig en Kurv, dersom jeg friede til dig nu.«

»Aa, kom nu ikke med saadan noget Snak.«

»Snak?«

»Ja, lad os hellere tale om noget andet.«

Atter skævede han hen til hende, stak saa begge Hænder i Lommerne og begyndte smaafløjtende at trave frem og tilbage over Gulvet.

Saa standsede han med ét, som om en Tanke pludselig faldt ham ind.

»Der er maaske allerede en anden Mand?« spurgte han mistænksomt.

»Nej,« svarede hun i en underlig trist Tone, »igen, der vil gifte sig med mig.«

Det var, som om han standsede over hendes Svar.

Saa begyndte han atter at gaa frem og tilbage, idet han tilfreds betragtede sig selv i det store Vægsspejl, hver Gang han gik forbi.

»Marion,« sagde han derpaa, idet han pludselig standsede og rakte Haanden frem imod hende, »det, du dér siger, foruindrer mig meget!«

Han kom et Par Skridt nærmere.

»Men dersom ingen anden vil gifte sig med dig,« sagde han fast, »som en Mand, der har taget sin Beslutning, «saa vil jeg!«

»Du!?«

Hun stirrede paa ham med halvaaben Mund.

»Du!?« gentog hun.

»Ja... har du maaske noget at sige mig paa?« spurgte han lidt stødt.

»Nej... nej... naturligvis ikke.«

Først lyste og skævede hendes Ansigt af tilbagetrængt Lystighed, men lidt efter lidt blev hun alvorlig og faldt tilsidst hen i tankefuld Grublen.

Al blev højlig imponeret, da Whitney næste Dag modtog ham i sit Privatkontor.

Saa lukkuriøst udstyrede Forretningslokaler havde han aldrig før set, og den talrige Stab af Kontorister og fikse Maskinskriversker bidrog kun yderligere til at føre hans Respekt for den unge Sagfører.

Whitney var Elskværdigheden selv og hørte taalmodigt og uden Afbrydelser paa ham, mens han fremsatte sine Planer.

»Tjah, Manning,« sagde han endelig, »det lyder jo godt nok altsammen, men tror De nu ogsaa, at De kan paatage Dem dette Kæmpearbejde?«

»Absolut! Intet er for stort for mig!«

»Har De Planerne?«

»Ja, værsgod!«

Al aabnede sin Mappe og lagde en Dyrge Papirer paa Bordet.

»Vil De ryge?« spurgte Whitney.

»Ja, mange Tak!«

Og atter blev Al saa imponeret, at han havde Møje med at skjule det.

Whitney trak en Skuffe ud og tog frem en Æske, der var omtrent

fuld af nogle langagtige Tinkylstre, hvorpaa der stod Corona Coronas.

»Varsaa god!» sagde han ligegyldigt og rakte Kassen over til Al uden at løfte Øjnene fra de Papirer, som laa foran paa Bordet.

»Tusind Tak!»

Al greb et af Hylstrene, aahnede det næsten andagtsfuldt og tog en stor Cigar ud.

»Ded og Kritte!» udbrød han, »det kalder jeg Tobak!»

»Aaja,» bemærkede Whitney, »den skulde være ganske god... Havana Import...»

Jeg skal gerne gøre, hvad jeg kan, for at De kan faa denne Kontrakt,» sagde Whitney og lænede sig tilbage i Stolen, idet han tog et dybt Drag af sin Cigar. »Jeg skal give Dem et Brev med til Mr. Muldoon.»

Als Øjne tindrede af Tilfredshed.

»Saa kommer det hele jo til at gaa saa let som Fod i Høse!» sagde han begejstret.

Whitney strøg Asken af sin Cigar og betragtede ham opmærksomt et kort Øjeblik, som om han vilde søge at faa et Indblik i hans Karakter.

»De er nok ærgerrig?» sagde han saa med et lille Smil.

»Ja, det er jeg... men dette Arbejde betyder saa uhyre meget for mig... og for en anden med.»

»Aah, jeg forstaar,» lo Manning, »der er en eller anden lille Kvinde, som...»

»De véd det maaske allerede?»

»Nej... men det kunde jeg jo næsten tænke mig: Vi Mandfolk ligner jo hinanden.»

»Prøv engang, om De kan gætte, hvem det er.»

»Hvorfor dog? Jeg har aldrig været gud til at læse Gaader.»

Al tog et dybt drag af Cigaren og pustede Røgen ud i en tyk Straale.

»Det er Marion,» sagde han med Triumf i Stemmen.

»Marion?»

Mark løftede Hovedet med et Ryk og stirrede skarpt paa ham.

»Ja, Mrs. Moreland,» blev Al ubekymret ved, »De kender hende jo godt. Jeg har jo truffet Dem hos hende. Jeg har været vanvittig forelsket i hende i mange Aar. Det er ogsaa en af Grundene til, at jeg kom her til New York.»

»Jasaa!»

»Jeg var jo meget spændt paa at faa at høre, hvordan det var gaaet hende. Men heldigvis er hun fri.»

Mark begyndte langsomt at samle de Papirer sammen, som Al havde lagt foran ham paa Bordet.

»Har hun fortalt Dem, at... at hun var fri?» spurgte han og kæmpede for at gøre sin Stemme rolig.

»Ja, jeg spurgte hende, om der ikke var en eller anden, som havde friet til hende, og det svarede hun Nej til. Forstaar De nu, hvorfor jeg saa Pokkers gerne vil have den Kontrakt i Orden?»

»Ja, jeg forstaar det,« svarede Mark og trommede med Fingrene mod Skrivebordet.

»Og dersom det paa nogen Maade kan lade sig gøre,« blev Al ved, »vil jeg helst have den i Orden allerede i Dag. Naar man vil have en Kone som Marion, maa man ogsaa tjene mange Penge, forstaar De nok?«

»Ja, jeg forstaar det.«

I det samme klemte Telefonen, og da Mark greb den, hørte han sin Privatsekretærs Stemme.

»Undskyld, at jeg forstyrrer,« sagde den unge Dame ærbødigt, »men Mrs. Moreland er i Telefonen.«

»Meget vel. Stil bare om!«

»Javel.«

»De undskylder mig nok et Øjeblik?« sagde han til Al, »jeg har en ret vigtig Samtale.«

»Ih, bevars!«

»Hallo!« raabte Marion i Telefonen, »er det dig, Mark?«

»Ja, det er mig.«

»Hør, jeg vilde gerne vide, om du har noget særligt for i Dag.«

»Hvorfor det?«

»Fordi... nu maa du ikke le ad mig... fordi Al absolut vil have, at han og jeg skal lidt ud og more os i Aften.«

»Naada!«

»Ved du, hvor han har inviteret mig hen? Nej, du kan aldrig gætte det! Han vil have mig med ud til Coney Island. Kan du ikke se ham og mig paa Tourné i samtlige Luftgynger, Kraftprøver og Karuseller? Alene Tanken kan faa mig til at le.«

»Det er jo rart for dig,« svarede han reserveret, »jeg finder ingen Anledning til at more mig.«

»Er der noget i Vejen?« spurgte han bekymret.

»Ikke Spor.«

»Din Stemme lyder saa alvorlig. Hvis du ikke synes om, at jeg gaar med Al, saa bliver jeg naturligvis hjemme.«

»Nej, gaa du bare.«

»Hør, forstyrrer jeg? Er du ikke alene?«

»Nej, jeg... sidder midt i en Konference.«

»Naa, det kunde du jo have sagt straks, saa havde jeg ikke spildt din Tid. Saa er du altsaa indforstaaet med i Aften?«

»Bevars!«

»Jeg kan nu ikke rigtig lide din Stemme i Dag. Jaja, men saa Farvel, du.«

»Farvel.«

Han lagde Telefonen paa og rejste sig.

»Jeg maa bede Dem have mig undskyldt, Mr. Manning,« sagde han køligt, »jeg bliver desværre nødt til at gaa.«

»Jeg haaber da ikke, at De har modtaget daarlige Nyheder.«

»Man kan aldrig vide det,« svarede Mark med et Skuldertræk, »men det ser ud til, at der i Øjeblikket er Fare for, at jeg skal miste noget, som... som jeg sætter overordentlig stor Pris paa.«

»Drejer det sig om mange Penge?»

»Man kan ogsaa tabe andet i denne Verden end Penge, min gode Mand,« svarede Mark med et lidt bittert Smil, »det er ikke altid Pengeur, der betyder mest...«

Midt i Mylderet og det infernalske Spetakel i den store Forlystelsespark paa Coney Island gik Al og Marion samme Aften Arm i Arm.

Hun var ganske ør og fortunlet af at have prøvet en halv Snees Gynger, Rutschebaner og Karuseller, men hun var utrættelig.

Her i dette illuminerede Tingeltangel-Rige befandt han sig som en Fisk i Vandet, og der var ikke den Ting, som han ikke vilde prøve.

Han havde jo ogsaa nok Raad til det.

I Morgen eller senest i Overmorgen skulde han afslutte den største Forretning, som han endnu havde gjort.

»Hvor er Mr. Whitney dog en brillant Fyr!« udbrød han pludselig, mens de i en Pause sad med en isafkolet drink i et af Beværtningsteltene.

»Ja, han er all right,« svarede Marion og studsede, »men hvordan kommer du til at tænke paa ham nu?»

»Aa, jeg har haft en meget vigtig Konference med ham i Dag.«

»Har du det?»

»Tjah, det lader jo til, at du kan skaffe mig i Forbindelse netop med de Folk, som jeg har Brug for. Og det lader virkelig til, at han vil gøre meget for os.«

»For os?»

»Ja, jeg forklarede ham jo, hvor meget det betød baade for dig og mig, at jeg fik den Kontrakt. Jeg sagde, at jeg *maatte* have det Job, saa vi kunde gifte os.«

Marion stirrede forfærdet paa ham.

»Al!« næsten raabte hun... »har du sagt det?»

»Ja, hvorfor ikke? Det behøver dog ikke at være en Hemmelighed for ham, at jeg holder af dig. Han stillede mig en Mængde Spørgsmaal, saa jeg maa gaa ud fra, at han har fattet en personlig Interesse for mig.«

»Store Gud!« hviskede hun frem for sig.

Men Al, som var i strålende Humør, lagde slet ikke Mærke til den Forandring, der var sket med hende.

»Jeg vil frem i Verden,« blev han ved, »jeg vil gøre Karriere! Og der er jo slet ingen Grænser for, hvor langt jeg kan naa, naar jeg har en Mand som Whitney i Ryggen. Kom nu her, vi vil over og prøve Det muntre Hjul.«

Han stak sin Arm ind under hendes for at drage hende med sig, men hun gjorde sig fri.

»Nej, Al,« sagde hun og rystede paa Hovedet, »nu maa det være nok. Jeg er træt og vil hjem.«

»Allerede?»

Han var ganske ør og forstumlet af at have prøvet en halv Søs Gynger, Rutschebaner og Karusseller, men han var strættelig.

«Ja, vær saa god at faa fat i en Vogn.»

Paa Køreturen hjem mælede hun ikke et Ord, men sad hele Tiden og stirrede frem for sig, som om hendes Tanker var langt borte.

Da Vognen nærmede sig Marks Lejlighed paa Park Avenue, bad hun om at blive sat af under Paaskud af, at hun ønskede at gaa det sidste Stykke Vej hjem.

Al gav hende først Lov til det efter at have fremført alle de Indvendinger, som han i Øjeblikket kunde finde paa, hvorefter han indvendig rasende kørte hjem til sit Hotel.

Hun aandede lettet op, da hun saa Vognen fjerne sig, hvorpaa hun skyndte sig hen til det Hus, hvor Mark boede.

Hun havde mod Sædvanen ikke set ham hele Dagen, og hun følte, at hun længtes uvirrigt efter ham.

Først og fremmest maatte hun forklare ham, at han ikke skulde tage fjerneste Hensyn til alt det Viovl, som Al havde fyldt ham med ... han maatte forstaa, at hun vilde se Al hangt!

Det lykkedes hende at slippe ubemærket ind i Lejligheden, som hun havde Nøgle til, men hun var næppe kommet indenfor og havde faaet Hatten og Handskerne taget af, før hun hørte, at Entré-døren gik.

Hun blev staaende et Øjeblik og lyttede, og da hun hørte flere Stemmer tale i Munden paa hinanden, listede hun ind i det lille

Rygekabinet ved Siden af Marks Arbejdsværelse, men i Skyndingen naaede hun ikke at skyde den høje Glasdør helt til.

For ikke at blive set satte hun sig i en af de dybe, højryggede Lænestole.

Næppe havde hun sat sig, før Lyset blev tændt inde i Arbejdsværelset, og Mark traadte ind, ledsaget af en Gruppe Herrer, hvoriblandt Travers befandt sig.

»Værsgod, mine Herrer!« hørte hun Mark sige, »træd kun indenfor. Vi havde det dog ellers saa morsomt paa Hotel Ritz, men naar De foretrækker at være her, saa er det mig naturligvis en Fornøjelse. Imidlertid kunde jeg godt lide at høre lidt om, hvad dette Hemmelighedsskræmmeri skal til.«

»Vi vilde gerne have en uforstyrret Samtale med dig,« svarede Travers paa sine egne og de øvrige Herrer's Vegne, »og derfor opfordrede vi dig til at tage herhen. Det, vi har at tale med dig om, er nemlig af ganske privat Natur.«

»All right,« smilede Mark, »hvad drejer det sig da om? De er vel ikke bange for at sige mig det?«

»Nej,« svarede den ældste af Herrerne og saa meget vist paa ham, »det er vi ikke, Hr. Guvernør!«

Mark studsede og saa meget vist paa ham.

»Guvernør?« udbrød han, »det kommer virkelig ganske uventet.«

»Kære Whitney,« svarede den ene af Herrerne, »denne vor Opfordring kan dog næppe komme ganske bag paa Dem. Selv om det aldrig er blevet sagt aabenlyst, saa har vi dog altid regnet med, at De var indforstaaet med vort Ønske om at opstille Dem som Kandidat ved det kommende Guvernør-Valg.«

»Naa, hvad siger du saa til det?« spurgte Travers.

Dette var i Virkeligheden det støtteste Øjeblik i Marks Liv, og selv om han gjorde alt, hvad der stod i hans Magt for at skjule det, lyste hans Ansigt dog af Stoltthed og Glæde.

Endelig stod han ved Tærskelen til det Maal, som han i aarevis hemmeligt og Skridt for Skridt havde arbejdet sig hen imod.

»Jeg er indforstaaet med, at De opstiller mig som Deres Kandidat,« svarede han, »og jeg takker Dem, mine Herrer, for den Ære og Tillid, De viser mig.«

Marions Hjerter bankede af Stoltthed og Beundring for den Mand, hun elskede, og hun følte, at dersom nogen var værdig til at svinge sig op paa Samfundets øverste Trin, saa maatte det være ham.

Imidlertid havde Deputationens Medlemmer dæmpet vekslet nogle Ord sammen, hvorpaa den ældste af Herrerne rømmede sig lidt forlegent og vendte sig nu mod Mark.

»Det gør mig ondt,« begyndte han i en lidt reserveret Tone, »at maatte herere et Punkt, som muligvis vil berøre Dem i nogen Grad pinligt, men som vi absolut maa have paa det rene, inden vi officielt opstiller Dem som vort Parties Kandidat.«

»Hvad er det, De siger til?« spurgte Mark med et ejendommeligt Smil.

*Bladet begyndte at komme i Marlene Tindbergs, og det var, som om
hele Stuen drejede rundt for hende.*

»Hvis De nu bliver opstillet, spurgte den gamle Herre og saa ham fast ind i Øjnene, »hvad saa med Mrs. Mureland?«

»Hvad mener De?« spurgte Mark med en Klang af Haardhed i Stemmen, der ikke undlod at gøre et vist Indtryk paa den gamle Herre.

»Det forekommer mig at være et ganske overflødigt Spørgsmaal,« svarede han, »idet De jo umuligt kan vente at blive valgt, saalænge De ikke opløser et Forhold, der af vore Modstandere kunde betegnes som umoralsk.«

Blodet begyndte at hamre i Marions Tindinger, og det var, som om hele Stuen drejede rundt for hende.

Dette var altsaa den nøgne, ufilslørede Sandhed!

Saaledes blev altsaa hendes Forhold til Mark bedømt.

Hun lukkede Øjnene som i Smerte, men kun et kort Nu tænkte hun paa sig selv, paa sin egen Skam og Vdmygelse... i næste Øjeblik havde alle hendes Tanker igen samlet sig om ham.

Det var ham, som det gjaldt... hans Ære, Fremgang og Lykke... saa fik det siden gaa med hende, som det vilde.

Hun stirrede i disse faa, frygtelige Sekunder det Martyrium i Møde, som en stor og hel Kærlighed næsten altid paalægger sine Ofre, naar Kærlighedens Ret og Virkelighedens ubarmhertige Krav tæner sammen.

Men ikke et Sekund tænkte hun paa at beklage sig... hun følte kun, at hun hverken havde Lov eller Ret til at staa ham i Vejen.

Hvis hun var en Hindring for hans Karriere, saa maatte hun, netop fordi hun elskede ham saa uendelig højt, bringe det Offer at glide stille og ubemærket ud af hans Liv.

»Kære Mark,« hørte hun Travers blande sig i Samtalen, idet han gik hen og lagde sin Haand paa Marks Skulder, »jeg forstaar, at det er et stort Offer, vi forlanger af dig... men der er ingen Vej udenom. Hvis du vil deltage i det offentlige Liv, saa maa din private Livsførelse jo være ganske uangribelig.«

»Bevares,« smilede Mark og fjernede Travers Haand fra sin Skulder, »du og de øvrige Herrer kan være ganske ubekymrede.«

»Hvad mener du med det?«

»Jeg mener, at jeg vil gifte mig med Mrs. Mureland, længe før Valget finder Sted.«

Marion maatte presse begge Hænder mod Munden for at undertrykke et Skrig af Lykke.

Hvorfor havde han ikke sagt det til hende selv?

Var det for at prøve hende... for at lodde Dybden af hendes Uælskhed?

Hvor maatte hun ikke kæmpe med sig selv for ikke at springe op og kaste sig om Halsen paa ham i alle disse fremmede Menneskers Nærværelse!

»Ja,« fortsatte Mark, »hvis det forlanges, vil jeg endog være villig til at gifte mig med hende, inden jeg bliver opstillet som Kandidat.«

Travers traadte et Par Skridt tilbage og saa sig omkring i sine Ledsageres Kredse.

»Jeg er bange for,« sagde han, »at en saa pludselig Beslutning vil blive misforstaaet.«

»Det er smukt og meget betænksomt af dig at fortælle mig dette,« svarede Mark og smilede sarkastisk.

»Det er dog bedre, at De faar Sandheden at høre af Deres Venner end af Deres Fjender,« bemærkede en af Herrerne tørt.

»Jaja, men nu hører De jo, at det er min Agt at gifte mig med hende, og . . .«

»Denne Udvej lader sig ikke benytte.«

»Hvorfor ikke?«

»Fordi det vilde være Vand paa Modstandernes Mølle. Det vilde straks hedde sig, at De kun har giftet Dem med Mrs. Moreland for at gøre rent Bord inden Valget, og dette vil fuldkomment ødelægge Deres Chancer.«

Mark bed sig i Læben, men sagde intet.

»Under alle Omstændigheder vilde det være det bedste,« sagde den gamle Herre, »om hun snarest muligt kunde blive gift med en anden Mand. Paa denne Maade vilde der blive fuldstændig Ro om Sagen.«

»Nu kan det være nok!« svarede Mark, dirrende af Vrede. »De har tilbuddt mig en Ærespost, og jeg havde derfor Lov til at gaa ud fra, at De ønskede en værdig Mand. Men jeg forstaar nu, at jeg har gjort mig skyldig i en sørgelig Misforstaaelse!«

»Men saa har dog paa mig og tag imod Fornuft!« raabte den gamle Herre ilbert.

»Jeg har sagt mit sidste Ord i denne Sag!« svarede Mark kort. Travers saa ud, som om han ikke vilde tro sine egne Øren.

»Men du gode Gud!« udbrød han og greb Mark i Armen, »det kan dog ikke være din alvorlige Mening, at du vil opgive en saa straalende Karriere for denne Kvindes Skyld!?«

Et Par af de andre Herrer kom hen og stirrede ham ind i Ansigtet.

»Er De klar over, hvad De i dette Øjeblik sætter paa Spil?« raabte en af dem.

»Ja,« svarede Mark bittert, »jeg er klar over, at jeg sætter min personlige Frihed paa Spil. Det gør mig ondt, men jeg er ikke den Mand, De har Brug for.«

»Meget vel,« svarede Travers koldt, »saa er der antagelig ikke mere at tale om?«

»Absolut ikke!« sagde Mark og bukkede formelt. »Godnat, mine Herrer!«

»Godnat.«

Med skuffede og fornærmede Miner forlod Travers og hans Ledsagere Værelset, idet de overlod Mark til sig selv.

Han forstod, at dette var et afgørende Øjeblik i hans Liv, og selv om det fyldte ham med nagende Bitterhed at se alle sine For-

haabninger og ærgerrige Drømme samle sammen omkring sig som et Korthus, fortrød han dog ikke et Sekund, hvad han havde gjort.

Først i det Øjeblik, man vilde skille hende fra ham, forstod han, at det vilde blive umuligt for ham at leve Resten af sit Liv uden hende.

Han sank ned i en Stol, idet han stirrede grublende frem for sig, og saa dybt var han inde i sin egen Tankeverden, at han slet ikke bemærkede, at Marion forsigtigt listede sig forbi bag hans Ryg og lukkede sig ud af Lejligheden.

Ogaa for hende havde det været frygtelige Øjeblikke at opleve, hvorledes han havde udkæmpet en Kamp mellem sin Ærgerrighed og sin Kærlighed til hende.

Endnu lod den gamle Herres haarde Ord i hendes Øren:

»Under alle Omstændigheder vilde det være det bedste, om hun snarest muligt kunde blive gift med en anden Mand.«

Han havde jo Ret... hun havde ikke Lov til at ødelægge Marks Karriere, og hun vidste nu, hvilken Vej hun havde at gaa.

For at redde hans Fremtid maatte hun med egen Haand skære de Baand over, som bandt ham til hende.

Skønt hun vidste, at hele Resten af hendes Liv uden ham vilde blive en utaalelig graa og hverdagsagtig Tilværelse, maatte hun for hans egen Skyld lade ham tro, at hun elskede en anden Mand.

Og her kom Als uventede Tilsynskomst hende til Hjælp paa en overbevisende Maade.

Hendes sikre, kvindelige Instinkt havde allerede sagt hende, at Mark betragtede hendes tidligere Kæreste med skinsyg Modvilje, og hun behøvede derfor blot at spille sine Kort saaledes, at denne Modvilje stadig blev forøget.

Hun vaskede hurtigt Taarerne af Øjnene, satte paany Nøglen i Døren og aabnede Døren med saa megen Støj som mulig, for at han skulde tro, at hun først kom nu.

»Godaften,« sagde hun muntert, skønt Graaden sad hende i Halsen, idet hun aabnede Døren til hans Arbejdsværelse og saa ham sidde grublende i Stolen.

»Godaften,« udbrød han overrasket og sprang op, »det var netop dig, jeg sad og tænkte paa. Kom og giv mig et Kys!«

Hun gik hen og lod ham halvt modstræbende kysse sig paa Kinden.

»Hvad er der i Vejen?« spurgte han forundret, »jeg synes, at du er saa kølig.«

»Nej, virkelig?«

»Sig mig, mødte du ikke nogen ude paa Trappen?«

»Paa Trappen? Hvem skulde det være?«

»Aa,« svarede han og stjal sig til at se paa hende, »jeg har lige haft Besøg af nogle Herrer, som søgte at interessere mig for en ganske umulig Forretning.«

»Saa havde det maaske været nok saa rigtigt, at jeg havde ringet til dig i Forvejen,« sagde hun og bed sig i Leben.

»Nej, hvorfor dog det?«

»Jeg vil saa nødig have Bebrejdelser, fordi jeg kommer og forstyrrer dig.«

»Jamen jeg siger dig jo, at du overhovedet ikke forstyrrede mig. Disse Herrer var her i et ganske ligegyldigt Ærinde.«

»I den senere Tid kan jeg aldrig komme op til dig, uden at du har det ene eller det andet at bemærke,« svarede hun og slog med Nakkens. »Du maatte næsten hellere give mig et Ordens-Reglement, saa jeg ganske nøjagtigt ved, hvad jeg har at rette mig efter.«

Han saa forbavset paa hende og gik derefter hen og lagde begge sine Hænder paa hendes Skuldre.

»Marion,« sagde han stille, »gør det dog ikke sværere for mig, end det allerede er.«

»Hvad mener du med det?« spurgte hun uden at turde se op paa ham.

Det varede et Øjeblik, inden han svarede.

»Jeg synes, jeg kan mærke,« sagde han saa, »at du er lidt vred paa mig. Og det er vel heller ikke uden Grund. Jeg har tænkt meget over vort Forhold i den senere Tid, og jeg er kommet til det Resultat, at jeg har baaret mig meget egenkærligt ad. Jeg burde have indset, at jeg ikke havde Lov til at behandle dig, som jeg har gjort. Men nu skal det ogsaa være slut med denne halve Tilstand. Jeg har besluttet mig til at gøre Skridtet fuldt ud.«

Marion havde i dette Øjeblik al sin Selvbeherkelse behov, men hun maatte gøre sig haard.

Hvis hun blot et eneste Sekund glemte sig selv, vilde hans Karriere blive ødelagt!

»Hvad er det for et Skridt, du taler om?« spurgte hun og gæste sit Hoved bag hans Skulder, idet hun stjal sig til at tørre sine Øjne.

»Marion,« sagde han og bøjede sig frem for at se hende i Øjnene, »vil du gifte dig med mig?«

Hun for sammen som ramt af et Slag.

»Jamen Mark... jeg... jeg...«

Han søgte forgæves at fange hendes Hænder.

»Jeg ved godt,« sagde han indtrængende, »at jeg burde have spurgt dig om det for længe siden, men du ved ogsaa, hvorfor jeg ikke gjorde det. Jeg lod dig bøde for en anden Kvindes Forseelse, og selv om det er en daarlig Undskyldning, saa er det dog Sandheden.«

»Mark,« udbrød hun hæst, »jeg beder dig, sig ikke mere!«

»Lad mig faa Lov til at indhente, hvad jeg har forsaamt,« blev han ved, »jeg har aldrig elsket dig saa højt, som i dette Øjeblik!«

Et Par Sekunder blev hun staaende viljeløst i hans Arme, men med Opbydelsen af sine sidste Kræfter rev hun sig derefter løs og gik over til Kammen.

»Du gælder for at være den klogeste Advokat i hele New York,« sagde hun og undrede sig selv over den haanlige Klang i sin Stemme, »men Kvinder har du ikke Omsigt af Forstand paa!«

Han løftede Hovedet med et Ryk og stirrede paa hende.

»Du maa jo være baade døv og blind,« blev hun ved, »naar du ikke har kunnet se, hvor ligegyldig du er mig...«

»Marion!«

»Det er meget ædelmødt af dig, at du endelig bekvæmmer dig til at tilbyde mig Ægteskab... men du kommer lidt for sent!«

»For sent!?«

»Ja... jeg gifter mig med Al Manning!« sagde hun trodsigt, idet hun tændte en Cigaret og pustede Røgen fra sig.

Marks Ansigt var blegt af Vrede, og det ulmede i hans mørke Øjne.

»Skal det være en Vittighed?« spurgte han hæst.

»Aldeles ikke!«

»Det... det er altsaa sandt?«

»Ja.«

»Du lyver!«

Hun rystede paa Hovedet og tog atter et dybt Drag af Cigaretten.

»Vil du virkelig have mig til at tro, at du foretrækker en udannet Arbejder for mig?« næsten raabte han.

»Ja, det hører du jo! Jeg er kommet her i Aften udelukkende for at fortælle dig det.«

»Og... og du elsker ham?«

»Ja.«

»Det var altsaa sandt, hvad den Stræber sagde? Og mig har du løjet for.«

»Løjet?«

Der kom et hurtigt Glimt som af Angst i hendes Øjne.

»Ja, hvor ofte har du ikke sagt, at du elskede mig? I tre lange Aar har du ladet mig tro, at der ikke var andre end mig.«

»Naar du endelig vil vide det,« sagde hun, »saa skal du ogsaa faa det at høre: Jeg har aldrig elsket dig! Hører du... aldrig! Du har aldrig været andet for mig end et Redskab, som jeg brugte til at maa mit Maal!«

»Det er umuligt, Ingen Kvinde kunde hykle en saa oprigtig Kærlighed som den, du har vist mig i alle disse Aar.«

»Jo... hvis hun bliver betalt for det.«

»Betalt!?«

»Ja, netop! Jeg kender, Gud være lovet, min Geschäft! Dersom du tror, at jeg har soldet alle de Penge op, som jeg i Tidens Løb har trukket ud af Lommen paa dig, saa er du gal paa Karsten! Jeg har heldigvis sparet saa meget sammen, at jeg har, hvad jeg skal bruge, saaledes at jeg rigtig for Alvor kan begynde paa at nyde Tilværelsen. Det har ikke altid været let at give Partiet som den fine Dame. Den Rolle er jeg træt af!«

»Du lyver jo,« raabte Mark ude af sig selv, »eller ogsaa er du gal!«

»Gal? Nej, du kan tro, at min Forstand er der ikke noget i Vejen med. Du troede, at du kunde forvandle mig til en Verdensdame, fordi du lærte mig fine Manerer og gav mig Diamanter og Perler,

Parfumer og kostbare Klæder... men det har aldrig nyttet en Smule! Inderst inde er jeg, hvad jeg var, for du lærte mig at kende: en simpel Fabrikspige, der lugter af Sved og Lim! Derfor holder jeg af Al Manning! Han og jeg hører sammen!»

»Frække Tigest!»

Mark var bleven ligbleg, Vreden kogte i ham, og før han vidste, hvad han gjorde, løftede han Haanden og gav hende en knaldende Lussing.

Et kort Nu maatte hun gribe for sig som for ikke at falde.

Hun følte, at den Smerte, der brændte hendes Kind, var velfortjent, og hun havde i dette Øjeblik intet større Ønske end at kaste sig ned for ham og bede om Tilgivelse.

Men hun havde brudt alle Broer af bag sig... hun maatte spille sin Rolle til Ende.

»Ja, slaa mig blot,» sagde hun og lærte Haanden op til Kinden, »... det var det eneste, som endnu manglede!»

Hun aabnede sin Taske, tog Nøglen til hans Lejlighed frem og kastede den paa Bordet.

»Værsgod,» sagde hun hæst, »vi to er færdige!»

Saa vendte hun sig om og skyndte sig ud.

Blot bort... bort!

Som i en Drøm flygtede hun ned ad Trapperne, men da hun var sluppet ud ad Gadedøren, kunde hun ikke mere.

Skælvende af Sindsbevægelse og Udmattelse henede hun sig op ad Dørkarmen og begyndte at græde, som om hendes Hjerte skulde briste...

Men oppe i Lejligheden stod Mark som bedøvet og stirrede paa den Dør, der netop havde lukket sig efter hende.

Han begreb intet.

Slaget havde ramt ham saa voldsomt og pludseligt, at han endnu ikke var i Stand til at overse Følgetæ.

Han stod netop i Begreb med at skynde sig ud for at kalde hende tilbage, da Telefonen lignede.

Saa blev han staaende og gik derefter med en opgivende Bevægelse hen og greb Apparatet.

»Hallo... Mark Whitney her!»

»Ja, Godaften, gamle Dreng. Det er Travers.»

»Hvad vil du?»

»Naa, du er stadig kort for Hovedet. Jeg vilde ellers endnu en Gang forhøre, om du ikke har skiftet Mening.»

»Det har jeg,» svarede Mark roligt, »Mrs. Moreland er ikke mere nogen Hindring for min Kandidatur.»

»Vil det sige, at du...?»

»Nej, det vil sige, at hun har afbrudt Forbindelsen med mig.»

»Bravo! Og er der maaske en anden Mand, som hun...?»

»Ja.»

»Hallo, gamle Dreng, saa er alt jo i Orden! Du skal høre nærmere fra Valgbestyrelsen i Morgen. Godnat... Hr. Guvernør!»

»Godnat!»

SJETTE KAPITEL.

En »Gentleman«.

I over en Uge havde Marius og Mark nu levet hver for sig, men begge følte Adskillelsen som en sugende Smerte, og Tilværelsen, der før havde været som en lykkelig, vaagen Drøm, var nu reduceret til en Række graa og ensformige Dage, der maatte og skulde leves.

Fremtiden var der ingen af dem, der turde tænke paa.

Mark havde gjort sig utrolige Anstrengelser for at glemme hende, men det var umuligt.

Han begravede sig i Arbejde fra tidlig Morgen til sen Aften, og da Valgbestyrelsen saa omsider officielt vedtog at opstille ham som Partiets Kandidat under det forestaaende Gouverner-Valg, drog han et Lettelsens Suk.

Blot Arbejde... og mere Arbejde... saa han ikke fik et ledigt Minut til at tænke i.

For begyndte han først at tænke, saa var det snart forbi med hans haardt tilkæmpede Rø.

Han følte sig ydmyget og forraadt af den Kvinde, som han havde elsket over alt paa Jorden, og hun havde efterladt et Sava, som han følte aldrig vilde læges.

Saa begyndte Vælgermøderne, og det urolige, smilende Liv hjalp ham i høj Grad, fordi det bidrog til at sprede de nagende Tanker.

Aviser og Valgopraab havde skreget hans Navn ud i alle Verdenshjørner med meterhøje Bogstaver, flere Gange daglig blev han interviewet om de mest utrolige Ting, hans Billede blev slaaget op paa alle Plakateværelser og Plakatsøjler, og hver Aften maatte han skændes med sine Modkandidater paa kæmpemæssige Vælgermøder.

Det viste sig, at hans Tilhængere havde handlet klogt i at opstille ham som Kandidat, idet han afslørede sig som en yderst behændig og slagfærdig politisk Taler, der forstod at rive Forsamlingen med og at latterliggøre sine Modkandidater.

Han var ganske afgjort Favorit, og eftersom hans Popularitet voksede fra Dag til Dag, syntes Sejren ham mere og mere vis.

Men samtidig gjorde hans Modstandere alt, hvad der stod i deres Magt, for at komme ham til Lids, og da de kun hentede sig braadne Pander, naar de mødte ham i aaben, fa'r Kamp, varede det ikke længe, før de greb til andre Midler.

Og disse Midler var absolut ikke tiltalende.

Der blev anlagt i hans Privatliv af professionelle Skandalemagere, og Privatdetektiver blev sat til at belure hans Skridt fra Morgen til Aften.

Naturligvis varede det ikke længe, før de kom paa Sporet af »Mrs. Moreland«, men som en klog General besluttede Lederen af Modpartiets politiske Kontor, at dette gode Kort ikke skulde spilles ud før i sidste Øjeblik.

Men ingen af Marks Venner eller Fjender kunde følge den spændende Valgkamp med større Interesse end Marion, og ingen ønskede og haabede mere inderligt, at hun maatte gaa af med Sejten, end hun.

Heller ingen havde vel bragt et større personligt Offer for hans Sag end hun.

Adskillelsen fra ham havde været langt frygteligere, end hun paa Forhaand havde tænkt sig blot Muligheden af.

Hun længtes efter ham hver Time paa Dagen, han var i hendes første Tanker om Morgenens, og hver Aften græd hun sig i Sovn over, at hun ikke mere skulde se ham.

Til Tider syntes hun, at hele hendes Liv var forspildt, og Fremtiden stod for hende som en Mur, der stængte hvert Haab og hver Øjende ude.

Hvad hjalp det hende nu, at hun havde kostbare Smykker, fine Klæder og et herskabeligt Hjem?

Hun havde naaet det Maal, hun havde sat sig, da hun kun var en fattig Fabrikspige.

Alle de ydre Ting, som gør Tilværelsen behagelig, ejede hun nu i rigt Maal... men hvor var det tomt og usigelig ligegyldigt altsammen, naar hun ikke havde ham at dele det med!

Hun havde lært, at Rigdom og Luksus ikke skaber Lykke, og der var Øjeblikke, hvor hun greb sig selv i at ønske, at hun var fattig igen.

Dengang havde hun dog i det mindste haft noget at haabe paa, noget at kæmpe og slide for, men nu var alt kun frøstesløs Tomhed.

Havde hun ikke haft Al i disse kritiske, skæbnesvangre Dage, var det ikke godt at vide, hvad der var sket.

Han besøgte hende ofte, og hun forstod med en vis, bitter Galgenhumor, at han var mere forelsket i hende end nogensinde før, men det tragikomiske var, at han lod til at gaa ud fra som noget selvhøveligt, at hun straks vilde slaa til, saa snart han blot rakte Haanden ud.

Imidlertid kunde hun jo se, at han var en energisk og foretagsom ung Mand, og det lod ogsaa til, at han var i Stand til at tjene Penge, selv om han kun sjældent indlod sig paa at onstale sine Forretningsmetoder.

Han paa sin Side havde nok lagt Mærke til, at hun ikke var saa glad og tilfreds, som hun plejede at være, og han inviterede hende derfor ofte med ud i Teatre og paa Restauranter uden at det dog derfor lykkedes at live hende op i nogen særlig Grad.

Stadig beholdt hun dette bedrøvede, halvt naadsfraværende Udtryk, og ofte opdagede han midt i en Samtale, at hun overhovedet ikke hørte efter, hvad han sagde.

At og til forsøgte han at faa lidt at vide om hendes Ægteskab, men hver Gang svarede hun saa besynderlig undvigende, at han næppe vidste, hvad han skulde tro.

Kun naar Samtalen af og til strejfede det kommende Valg og

Whitney, blev hun helt sig selv igen, og hendes Bemærkninger viste, at hun fulgte Valgkampen med levende Interesse.

Hvordan skulde han ogsaa vide, at hun hver Morgen lod sin Pige bringe sig saantlige Aviser, og at hun da tilbragte et Par Timer med at læse alt, hvad der stod refereret om Mark . . . og bragte en Avis et Billede af ham eller et særlig udførligt Referat af en Tale, som han havde holdt, klippede hun det omhyggeligt ud og gemte det.

Imidlertid gik Dagene, og Al ventede i stigende Utaalmodighed paa at faa et Svar paa det Tilbud, som han havde afgivet paa det store Sporvejsanlæg, men til sin Forundring og Ærgrelse hørte han ikke et Ord hyerken fra Muldoon eller Whitney.

Da nogle Telefonopringninger ligeledes havde vist sig forgæves, forsagte han saa en personlig Henvendelse . . . med et endnu seregerligere Resultat.

Paa Muldoons Kontor, hvor han maatte vandre fra Afdeling til Afdeling, blev han tilsidst afvist paa en temmelig uhøflig Maade, idet man rent ud lod ham vide, at man ikke anede, hvad Sagen drejede sig om.

Han tog sporenstrengs derfra til Whitneys Kontor, hvor han fik den Besked, at Whitney var rejst bort for at afholde et Par Vælgermøder ude i Provinsen, og at han ikke kunde ventes hjem de første Dage.

Dette var jo meget ærgerligt, og da Al i en temmelig irriteret og nedtrykt Tilstand tog ned med Elevatoren, havde han tilmed en ubehagelig Fornemmelse af, at Kontorpersonalet havde møret sig over ham.

Det begyndte at dæmre for ham, at det alligevel ikke var saa ligt til at finde Fodfæste i New York, og naar han tænkte paa den Karriere, som Marion havde gjort, var han ikke fri for at føle sig lidt imponeret.

Men skulde han — Al Manning — der dog var et Mandfolk, ikke være i Stand til at præstere et lige saa fint Resultat som hun? Det skulde bare mangle!

Selv om han maaske var staaet ud i første Omgang, saa . . .

Den friske Luft fik ham imidlertid til at se mere nøgternt paa Tingene, og lidt efter lidt begyndte det at dæmre for ham, at det maaske ingen Skade var til at faa andre til at hjælpe sig.

Og hvem havde vel i første Række rakt ham en mere hjælpende Haand end netop Marion.

Det var jo gennem hende, at han var kommet i Forbindelse med den almægtige Whitney, der igen var en god Ven af Muldoon, der havde det afgørende Ord at sige med Hensyn til Kæmpekontraktens Underskrift.

Det gjaldt blot om at have de rigtige Forbindelser, og her lod det til, at han ikke kom uden om Marion.

Hvad ventede han egentlig paa?

Marion vilde i mere end een Henseende kunne blive ham en ypperlig Hustru, og selv om hun var fraskilt, frembød hun i mange

andre Henseender saa store Fordelte, at der ikke var noget at betænke sig paa.

Han havde forstaaet, at hun ikke var uden ret betydelige Midler, hun havde et stort og pragtfuldt Hjem, der gjorde Nyaanskaffelser saa at sige overflødige, selv om hun giftede sig paany, og endelig havde hun blandt sine Venner disse glimrende Forrettningsforbindelser, ved hvis Hjælp det nok skulde lykkes ham at arbejde sig frem i forreste Række.

Nej, der var sandelig ikke noget at betænke sig paa, og som den Handlingens Mand, han ansaa sig selv for at være, besluttede han at frentviage et Resultat allerede samme Aften.

Altsaa raabte han en Automobildroske an, kørte ud til Marions Lejlighed og var saa heldig at træffe hende alene hjemme.

Han sad og læste i nogle Aviser, som hun hurtigt lagde til Side, da hun saa ham komme, og hendes Øjne var trætte og avulne, som om hun havde grædt.

»God Aften, Al!« sagde hun venligt og saa flygtigt paa ham.

»God Aften, Marion!« svarede han fræt og hastede sig i en Stol.

»Er der noget nyt?« spurgte hun med lige gyldig Venlighed.

»Aanej, ikke af Betydning ... men New York er alligevel en By, som gaar En paa Nerverne.«

»Naa, begynder du allerede at opdage det?« smilede hun.

Han skaffede hen til hende og gned Haandfladerne mod hinanden.

»Men her hos dig mærker man ikke meget til det,« svarede han og saa sig velbehageligt omkring, »her er man ligesom udenfor det allesammen.«

»Hvordan mener du?«

»Man føler sig hjemme her. Du har det forbandet hyggeligt, saa man faar Lyst til at blive her altid.«

Hun saa ligesom nysgerrigt hen paa ham, men svarede ikke, hvorpaa han rejste sig og gik hen til hende.

»Kære Marion,« sagde han og lagde saa megen Bevægelse i sin Stemme, som han formaaede, »lad os være Venner igen, som vi var det i gamle Dage.«

»Er vi da ikke det?«

Han kom endnu nærmere og greb hendes Haand.

»Du ved, hvad der er mit højeste Ønske,« blev han ved, »og du kan, hvad Øjeblik du vil, gøre mig til det lykkeligste Menneske paa Jorden. Vil du gifte dig med mig?«

Det lod ikke til, at Spørgsmaalet kom hende overraskende. Hun forraadte ingen Bevægelse, hverken Glæde eller Modvilje ... hun blev det haarde Drag om hendes Mund endnu en Smule mere fast.

»Kære Al,« sagde hun efter et Par Minutters Tavshed, der forekom ham at være en Evighed, »jeg vidste, at du før eller senere vilde spørge mig om det.«

»Naa, og hvad siger du saa?«

»Ja, prøv nu at tage Sagen en Smule roligt. Se, først og frem-

mest vil jeg have, du skal være klar over, at jeg ikke mere er det usammensatte Pigebarn, som jeg var, dengang jeg gik hjemme paa Fabriken.»

»Næh, naturligvis,« sukkede hun lettet.

»Jeg er et Menneske,« blev hun ved, »som for en stor Del har mistet sine Illusioner.«

»Aah, de kommer nok igen, skal du se.«

»Nej,« svarede hun og rystede sørgmodigt paa Hovedet, »det bliver aldrig mere, som det før har været.«

»Jamen.....«

»Nej, har nu roligt paa mig! For det andet har jeg i disse Aar lært mere af Verden og Livet at kende, end du maaske nogensinde kommer til, og deraf følger igen, at jeg ikke er en Dukke, som blindt retter mig efter andres Meninger eller Kommando.«

»Jamen, kære, det kunde jeg da selvfølgelig heller aldrig finde paa at forlange.«

»Fordi jeg gifter mig, vil jeg alligevel blive ved at være mig selv. Jeg har oplevet for meget til, at jeg kan forme mig om.«

»Selvfølgelig!«

»Jeg vil heller ikke love dig mere, end jeg kan holde,« blev hun ved efter at have stirret tavst frem for sig i nogle Minutter, »jeg vil have, at du skal vide den fulde Sandhed.«

»Det er ogsaa det bedste,« mente han, »lad os bare være klar over, hvor vi har hinanden.«

»Hvis jeg gifter mig med dig, saa sker det først og fremmest for, at der overhovedet ikke skal være Tvivl om min Stilling i Forhold til andre Mennesker. Jeg er dødsensrædt af at være... Mrs. Moreland.«

»Ja, det kan jo maaske ogsaa nok siges.«

»Jeg kan altsaa ikke love dig,« blev hun ved men en Antydning af et Smil, »at jeg gifter mig med dig af den store Kærlighed.«

»Nej, selvfølgelig, men det skal du heller ikke bryde dit Hoved med. Af den Slags kommer af sig selv saadan lidt efter lidt.«

»Men jeg kan love dig, at jeg skal blive en gad og retskaffen Hustru, som du i enhver Henseende kan være tjent med.«

»Det behøver du slet ikke at forsikre mig om.«

»Dersom du paa disse Vilkaar stadig er rede til at gifte dig med mig, saa er vi enige.«

»Er det dit Alvor?«

»Javist.«

Han strakte Armene ud for at drage hende ind til sig, men hun værgede for sig og traadte hurtigt et Par Skridt tilbage.

»Vil du ikke engang give mig et lille Kys nu, da vi er forlovede?« spurgte han lidt stadt.

»Kære Al,« svarede hun undvigende, »du er altfor voldsom... du maa se at beherske dig noget bedre.«

»Naajaja,« svarede han, »jeg mente dog ellers, at Kæreste-folk.....«

»Sæt dig nu ned og lad være med at plage mig!«

Han forstod, at hun paa en eller anden Maade kæmpede med sig selv, og da han ikke holdt af at støde hende, satte han sig og greb en Avis.

»Hvornaar mener du saa, at vi skal gifte os?« spurgte han og skottede spændt hen til hende.

»Saa snart som muligt.« svarede hun med bortvendt Ansigt.

»Ja, naturligvis... der er jo ikke noget at vente efter.«

»Hvem skal vi invitere med?«

»Vi rejser hjem og lader os vie i Stilhed.«

»Nej, hør nu, vi maa da i det mindste have nogle af dine New York-Venner med.«

»Nej, ikke en eneste!« svarede hun heftigt.

»Hyadbehager! I? Ikke en eneste? Heller ikke Mr. Whitney?«

»Nej!«

»Jamen...«

»Kære Al, der er absolut ikke mere at tale om.«

»Jaja, som du vil. Har du forresten set, at Whitney har klaret sig flot under Valgkampagnen?«

»Ja, jeg har set det.«

»Alle Mennesker anser det for givet, at han bliver valgt til Guvernør.«

Hun svarede med en træt Skulderbevægelse og gik derefter hen til Vinduet, hvor hun blev staaende med Ryggen mod ham.

Al tog en Cigar op af Lommen, held Spidsen af den og tændte den uden at spørge om Forlov.

»Har du set, hvad Avisen her skriver om ham?« spurgte han, »de lader til at mene, at han vil faa tre Fjerdedele af samtlige Stemmer. Det kan nok være, at han er populær! Hvis han nu virkelig bliver valgt til Guvernør, sikke saa et styrtende Held, at vi kender ham saa godt!«

»Hvorfor det?«

»Lad dog være med at spørge saa dumt. Naar man har sine Forbindelser i Orden, saa skal det hele nok klappe. Og der er ingen Grænser for, hvad en Guvernør saadan i det skjulte kan sætte igennem for sig og sine Venner. Naar han først er valgt, saa skal han komme til at give mig Koncession paa en Sporvognsline herfra og til Kina!«

Hun saa lidt om paa ham, som om hun ikke var rigtig sikker paa, om han mente, hvad han sagde.

»Det er vel din Spøg?« spurgte hun.

»Ja... jah, selvfølgelig. Men det er jo aldrig nogen Skade til at have en Guvernør blandt sine Venner. Lad nu være med at staa der og se saa højtidelig ud.«

»Men det er dog virkelig et højtideligt Ojeblik... for os begge to.« smilede hun paa sin ejendommelige Maade.

»Hør nu, Marion, vi har været forlovet i snart ti Minutier,« trængte han atter ind paa hende, »og endnu har du ikke givet mig et eneste lille Kys!«

Et Øjeblik saa det ud, som om hun vilde give efter for ham, men saa skød hun ham atter fra sig og gik et Par Skridt bort.

»Al,« sagde hun meget alvorligt, »der er noget, som jeg maa sige dig først.«

»Naa, og hvad er saa det?«

»Det er noget, som du maa vide, inden du gifter dig med mig.«

»Saa skynd dig og kom frem med det!« sagde han nysgerrigt.

»Jeg har kæmpet en haard Kamp med mig selv, om jeg skulde fortælle dig det,« svarede hun, »men jeg synes ikke, at jeg har Lov til at lade være. Du maa have det at vide, selv om du saa bestemmer dig til, at du alligevel ikke vil gifte dig med mig, naar du har faaet det at vide.«

»Aa, Snak! Det, der er sket nu, har jeg gaaet og ventet paa i samfulde tre Aar! Og jeg slipper dig ikke igen, hvad du saa end har at fortælle mig! Er det noget, der angaar din Mand?«

»Min Mand?« gentog hun lidt bittert, »der har aldrig eksisteret en Mr. Moreland.«

»Har han aldrig eksisteret? Hvad vil det sige?«

»Det vil sige, at... at jeg aldrig har været gift,« svarede hun stille med højet Hoved.

Det var, som om det ikke straks gik op for ham, hvad hun sagde... først lidt efter lidt forstod han Rækkevidden af hendes Ord.

»Naa, saadan!« eksploderede han, højrodt i Ansigtet af Vrede, »og hvad saa med alt dette her... de fine Møbler, Solvtøjet og Malerierne... og Juvelerne... og de kostbare Toiletter? Hvor er saa det kommet fra?«

»Det er altsammen noget, som Mark Whitney har givet mig,« svarede hun roligt.

»Vil det sige, at... at du....«

»Ja.«

Han tabte fuldstændig Besindelsen, og et Øjeblik saa det ud, som om han vilde lægge Haand paa hende.

»Naa, saadan En er du altsaa!« raabte han, saa det gjaldede, »og dig var jeg lige ved at gifte mig med! Føj for Pokker! Jeg vil ikke røre dig med en Ildtang! Jeg gaar ikke med aflagte Klæder!«

»Hvordan er det, du taler til mig?« spurgte hun hæst.

»Aa, maa jeg være her! Jeg véd nok, hvilken Tone man plejer at anlægge overfor »Damer« af din Slags!«

»Al!«

»Og jeg, som troede, at du var en respektabel Kvinde!«

»Det har jeg altid været,« svarede hun roligt, »jeg elsker Mark Whitney, og jeg har aldrig tilhørt andre Mænd end han.«

»Elsker?« vrængede han haanligt. »Du taler om at elske? Du!? Vorherre bevars! Bild dig endelig ikke ind, at jeg er dum... og faa mig heller ikke til at le!«

Det begyndte at ulme i hendes Øjne.

»Og jeg, som troede, at du var en respektabel Kvinde!«

»Nu maa du passe paa, hvad du siger!« sagde hun med isende Ro.

»For tre Aar siden stak du af fra mig, fordi jeg ikke var god nok,« blev hun ved, idet han kogte sig op til et ubændigt Raseri, »Løgn og Sludder! Det var ikke det, der var i Vejen. Nej, du vilde have fine Klæder, Penge og Juveler, og du tog det ikke saa nøje med, hvordan du skulde skaffe dig det! Enhver Pige fra Gaden kunde gøre dig det Kunststykke efter!«

»Saa lidt forstaar du altsaa,« hviskede hun kridhvid i Ansigtet.

Et kort Nu saa det ud, som om hun ikke havde Kræfter til at holde sig oprejst... hun maatte gribe efter en Stof for ikke at falde.

Saa vendte hun sig og gik ind i Stuen ved Siden af.

Al stod alene tilbage med en dæmrende, ubehagelig Følelse af at være gaaet for vidt.

Der var noget, som hans Raseri havde faaet ham til at glemme, og det var Hensynet til Mark Whitney.

Og pludselig gik det op for ham i al sin grelle Uhygge, hvorfor Forhandlingerne om den betydningsfulde Kontrakt pludselig var gaaet i Staa paa en saa uforklarlig Maade.

Whitney rakte selvfølgelig ikke en hjælpende Haand til den Mand, som Marion foretrak frem for ham selv.

Paa det nuværende Tidspunkt, var Marion den eneste, som kunde bringe Kontrakten frelst i Land ved at gøre sin Indflydelse over

Whitney gældende, og Al bandede sig selv, fordi han havde ladet Vreden løbe af med sig.

Han maatte for enhver Pris se at blive gode Venner med Marion igen... i hvert Fald indtil Kontrakten forelaa i underskrevet Stand. Blot det nu ikke voldte for meget Besvær at tale hende til Rette igen.

Han rettede lidt ved sit Slips, rømmede sig et Par Gange og gik derpaa ind i Værelset ved Siden af, hvor hun stod som forstøenet midt paa Gulvet og stirrede frem for sig.

»Marion,« begyndte han forsigtigt og i et slædsk og indsmigrende Tonefald, der stod i en besynderlig Modsætning til hans Hidsighed for lidt siden, »jeg haaber da ikke, at du tager dig altfor nær, hvad jeg sagde før.«

Da hun ikke svarede, gik han hen og tog hende forsigtigt omkring Armen.

»Hør nu her,« sagde han mildt tilrettevisende, »du maa ikke staa der og se saa ked ud af det. Du maa jo dog snart kende mig, ikke sandt? Jeg siger jo saa tit noget, som jeg slet ikke mener noget med.«

Hun svarede stadig ikke, saa blot koldt ned paa hans Haand, som om den var en upersonlig, fremmed Ting, der slet ikke kom hende ved.

»Naturligvis kan du jo lade og gøre ganske, som du selv finder for godt,« blev han ved og stirrede spændt paa hende, »hvad kommer det mig ved? Jeg blev bare lidt hidsig i første Øjeblik. Og du kan jo nok forstaa, at det var noget Sludder, da jeg sagde, at jeg ikke vilde gifte mig med dig. Selvfølgelig vil jeg det. Hellere end gerne! Men... men du maa først hjælpe mig med at faa den Kontrakt i Orden.

»Hvordan?« spurgte hun koldt.

»Aa, det kan du sagtens ordne med Whitney,« svarede han og gned sig i Hænderne, »han gør jo alt, hvad du beder ham om. Det koster dig bare et Par Ord.«

Hun gik hen til et lille Hjørnebord, hvorpaa der stod en Telefon. »Skal jeg telefonere til Mr. Whitney?« spurgte hun uden at slippe Al med Øjnene.

»Ja, vil du virkelig?« udbrød han glædestraalende, »det vilde jo være glimrende!«

»Hvad skal jeg sige til ham?« spurgte hun i samme Tone som før og lagde Haanden paa Apparatet.

»Sig til ham,« dikterede han, »at jeg ikke havde fjerneste Anelse om, at der var noget mellem dig og ham, og at jeg naturligvis aldrig vilde have indladt mig paa at krydse hans Vej, dersom jeg havde vidst det. Og glem saa endelig heller ikke at sige, at jeg venter i den største Spænding og Ængstelse paa Kontrakten!«

»Er der ellers noget?« spurgte hun som før.

»Nej,« svarede han og saa lidt overrasket paa hende, »kan du tænke dig noget?«

Uden at værdige ham et Svar ringede hun op.

»Hallo!» hørte han hende sige, »er det Portneren?»

»Portneren?!« tænkte han.

»Hallo... ja, det er Mrs. Moreland,« blev hun ved, »der er en Gentleman heroppe, som ønsker at gaa. Vil De hente en Bil med det samme!«

Saa rejste hun sig uden at værdige ham et Blik eller et Ord og gik ud og slog Døren i efter sig.....

SYVENDE KAPITEL.

Der lægges en Bombe.

Skæbnen havde paa een Gang vendt sig saa haardt og ubarmhjerligt mod Marion, at hun kun følte dette nye Slag som en dump Smerte.

For Al følte hun kun ligegyldig Foragt... og naar alt kom til alt, var der jo ved nærmere Eftertanke intet at være bedrøvet over.

Tværtimod havde hun jo kun Grund til at glæde sig over, at Al havde vist hende sin sande Karakter, inden det var for sent.

Hun følte det næsten, som om en Byrde var taget fra hende.

Hele Resten af sit Liv kunde hun nu leve i Mindet om den Mand, som hun elskede... hans Fremgang vilde hun hemmeligt kunne tilskrive sig en Del af Æren for, og ingen Magt paa Jorden var i Stand til at berøve hende denne Ret.

Som altid kredede hendes Tanker stadig om ham, og med et blev hun grebet af en umodstaaelig Længsel efter at se ham igen.

Ganske vist havde hun lovet sig selv, at hun vilde undgaa ham, fordi hun følte, at hun hverken havde Mod eller Kræfter til at opleve et Gensyn, men hun var udmattet af denne stadige Kamp med sig selv og kunde ikke længere staa imod.

Hun maatte se ham endnu en Gang... blot en eneste Gang til... den sidste... og saa aldrig mere.

Febrilsk begyndte hun at blæse i Aviserne og fandt endelig, hvad hun søgte.

Mark Whitney taler i Aften i Colosseum!

stod der med tomme tykke Bogstaver paa New York Herald's første Side, og hun besluttede sig til at gaa derhen.

Naar hun tog en ganske almindelig Kjole paa og satte sig paa en af de bageste Rækker i Salen, vilde han ikke faa Øje paa hende, medens hun uden at blive genkendt kunde se ham og høre hvert Ord, der udgik af hans Mund.

Hun valgte en ganske almindelig Kjole, og da det regnede, tog hun en Regnfrakke over sig.

Skønt hun havde givet sig god Tid med Omklædningen, var der endnu et Par Timer, til Mødet begyndte, og hun valgte derfor at gaa hele Vejen til Fods.

Gaderne var drivvaade, og Asfalten spejlede de oplyste Butikruder og hele det glidende Mylder af Automobillygter og lysende Sporvogne.

Regnen plaskede stadig ned over en Skov af opslaaede Paraplyer, men Luften var frisk uden at virke kold, og hun aandede den ind i dybe Drag.

Det virkede næsten som en Befrielse... ogsaa fra det Sindsoprør, som Als sidste Besøg havde valgt i hende.

»Stem paa Whitney!« brolede en Plakatbærer ind i Øret paa hende.

Hun saa op og fik Øje paa et kæmpemæssigt Billede af Mark... et forunderlig levende Portræt, der paa en illuderende Maade gengav hans mandige Udtryk og det lille, sarkastiske Smil, der sad om hans Mund.

Hvor hun kendte dette Smil!

Hvor det ofte havde sat hende i godt Humør, fordi det saa ud, som om han mødede sig indvendigt over alt og alle.

Hun blev ved med at stirre efter den kæmpestore Plakat, indtil den blev borte i Regntaaen.

Der var kun et Par Dage igen, til Valget skulde finde Sted, og Valgkampen rasede derfor for fuld Kraft, hvilket igen afspejlede sig i Gadelivet.

Alle Steder, hvor Klister kunde binde, var der opslaaet Plakater og Valgopraab; paa Gadehjørner og Lygtepæle, Plankeværker og Trappestene, Sporvogne og Omnibiler, men allevegne var Plakaterne, der reklamerede for Whitney, i Flertal.

Han var øjensynlig meget populær, og hans Parti gjorde sit yderste for at faa ham valgt.

For Marion var det som en Slags Triumftog at gaa gennem Gaderne og opleve, hvorledes den Mand, som hun elskede, havde forstaaet at faa den sydende og larmende Verdensby til at afspejle sin stærke Personlighed.

Saa højt naaede kun Nationens udvalgte, og hun havde fuld Ret til at være stolt af ham.

Sig selv skænkede hun i denne Forbindelse ikke en Tanke.

Hvilken Ret havde hun... et ganske almindeligt Pigebarn, som Pigebørn er flest... til at stille sig hindrende i Vejen for hans Karriere?

Han var en Mand, som havde sat sig et stort Maal i Livet, og naar hun ikke kunde hjælpe ham til at naa det, var det bedre, at hun ofrede sig og traadte tilbage blandt de navnløses utalte Mil-lioner.

Og dog skulde hendes Navn i Lobet af faa Timer være paa alles Læber i denne myldrende Storby, hvor dagligt Tusinder af Menneskeskæbner gik uhjælpet til Spilde i Livets store, ubarmhertige Maskineri.

Efterhaanden, som hun nærmede sig Colosseum, blev Trængselen større og større, og hun var nær ikke sluppet gennem Indgangen med hele Lemmer.

Omstider naaede hun saa ind i den kæmpemæssige Sal, hvor Mødet skulde finde Sted.

Det lykkedes hende at faa en af de sidste ledige Pladser, og da hun havde faaet sat sig og saa sig omkring, mødte der hende et imponerende Skue.

Fra Gulv til Loft saas i Etage over Etage Tusinder af Ansigter, der stirrede spændt op mod den flagsmykkede Tribune, hvor et Kæmpearkester spillede nationale Melodier for at sætte Forsamlingen i den rette Stemning.

Fra Væg til Væg var udspejndt kæmpemæssige Lærreder med Whitneys Billede og indtrængende Opfordringer til at stemme paa ham.

Talerstolen stod endnu tom, men paa Slaget otte hørtes udefra tordnende Hurraraab, der fik Salen til at dirre af højspændt Forventning, fordi Begejstringen udenfor, der voksede som en Lavine, tilkendegav, at man om et Øjeblik vilde faa Dagens Mand, maaske den vordende Guvernør, at se.

Dette var det sidste store Møde inden Valget, og dets Forløb vilde faa afgørende Betydning

Ingen vidste dette bedre end Modpartiets Hovedledelse, der nogle Timer i Forvejen var blevet kaldt sammen til et Møde for at drøfte, hvad der kunde gøres for at dæmme op mod den rivende Fremgang, som Whitney efter alt at dømme havde haft.

»Mine Herrer,« sagde Formanden, Mr. Driscoll, »det kan ikke blive ved med at gaa paa denne Maade!«

»Ja, men hvad skal vi gøre?« svarede et Par af hans Meningsfæller. »Selv et Barn kan jo se, at Whitney er sikker paa at vinde.«

»Naar I er saa sikre paa Whitneys Sejr,« raabte Driscoll haanligt, »saa kan vi jo lige saa godt lukke Butikken og gaa hjem med det samme!«

Han saa sig udfordrende omkring i Kredsen, men allevegne mødte han trætte og nedslaaede Miner.

Det var ganske givet, at hans Meningsfæller forlængst havde givet op og ansaa det for haabløst at kæmpe videre.

»Tag dog mod Fornuft!« sagde en af dem til ham, »og tænk paa alle de Fordele, han har: Penge, Stilling og Personlighed. Han river jo alle med sig.«

»Og saa lægger I ganske roligt Hænderne i Skødet og lader staa til?«

»Ja, hvad er der at gøre?«

»Brady!« kaldte Driscoll og saa sig om i Kredsen.

»Javell!«

En stor og kraftig Mand med et listigt Ansigt kom langsomt slentrende hen til ham.

»Har du ogsaa tabt Mødet, Brady?« spurgte Driscoll.

Brady spyttede langt og tørrede sig derefter om Munden.

»Jeg gad nok se den, der turde sige op i mine aabne Øjne, at jeg var bange for at bide fra mig,« svarede han mut, idet han skod Hatten tilbage i Nakken og kløede sig i Panden, »men naar alle

de andre stikker af med Halen mellem Benene, hvad skal jeg saa stille op alene?»

»Nej, det er sandt.«

»Men jeg vil tilløje, at jeg aldrig i mine livskabte Dage har oplevet Mage til Valgkamp. Denne Whitney tramper jo ind i Folks Hjerter med Bjergstøvler paa! Hvad skal vi med saadan et renvasket Søndagabarn i Politik? I tror det maaske ikke, men hver Gang jeg ser ham paa Talerstolen, faar jeg saadan en umaadelig Lyst til at hælde en Gulvspaad ud over Hovedet paa ham.«

Driscoll skottede hen til ham, smilede lidt og gned sig tilfreds i Hænderne.

»Jeg tænkte jo nok, at du var den rette Mand, Brady,« sagde han og bed Spidsen af en Cigar, »og jeg skal sørge for, at du kommer til at tømme saadan en Skarnbøtte ud over Hovedet paa Whitney, at han og hans Tilhængere skal komme til at huske Duffen lige til deres Dødsdag!«

Bradys smaa, listige Øjne glimtede skædefro.

Han vidste, at Driscoll var en Mand, der ikke sagde mere, end han kunde staa ved.

»Lad mig høre lidt om det!« sagde han ivrigt.

Driscoll stak Fingeren i Knapbullet paa hans Frakkeopslag og trak ham hen til sig.

»Læg nu godt Mærke til, hvad jeg siger,« sagde han dæmpet, »ser du, i Aften Klukken otte taler Whitney i Colosseum, og du gaar derhen og tager tyve udvalgte Folk med dig.«

»Javel.«

»I spreder jer to og to over hele Salen, og saa snart han træder op paa Talerstolen, begynder I at fløjte og pibe og gnere og afbryde ham paa alle tænkelige Maader. Men den Slags er du jo en Mester i.«

»Javel.«

»I bliver ved med at lave Spetakel til jeg kommer. Og saa spiller jeg min store Trumf ud.«

»Hvad mener du med det?«

»Jeg vil skandalisere ham!«

»Det var som Pokker,« svarede Brady og plirrede med Øjnene, »jeg troede, at han var ganske uangribelig.«

»Naa, det troede du? Næh, en Mand kan ikke høre sig saa uforsigtigt af, som han har gjort, og alligevel gøre Krav paa at være uangribelig.«

»Jamen, hvad er der da i Vejen med ham?«

»Kvinder!«

»Hoho!«

»Han kan ikke fremstille sig selv som en Dydsdragon for at opnaa at blive valgt til et af de største Embeder i Staten, naar det saa sandtids oplyses, at han i aarevis har haft en fraskilt Kvinde til Flakerinde.«

»Og du véd, hvem hun er?«

»Ja, naturligvis.«

»Hvad hedder hun?»

»Mrs. Moreland.»

»Moreland? Har aldrig hørt det Navn før.»

»Nej... men i Løbet af faa Timer skal det være kendt ud over hele Byen!«

»Og du er ganske sikker paa, at du ikke tager fejl?»

»Absolut! Jeg har sort paa hvidt for, at mine Oplysninger er rigtige.»

»Lad mig høre lidt om det.»

»Hun er fraskilt, og hun har levet sammen med hende i over tre Aar.»

»Det var søm Pokker!»

»Kort før han blev opstillet som Kandidat, forsvandt hun aporlost, og hun vil ikke vise sig igen, før Valget er overstaaet.»

»Jamen, hvordan...?»

»Bare rolig! Lad hende bare blive i sit Muscul. Vi har ikke Brug for hendes Person. Hendes Navn er alt, hvad vi behøver. Den dydsirede Mr. Whitneys Vælgere skal snart faa at vide, hvem Mrs. Moreland er. Det skal jeg være Mand for!»

»Hvordan vil du bære dig ad med det?»

»Hør nu her, Brady,« sagde han dæmpet og trak ham helt hen til sig, »du sørger altsaa for at komme i god Tid med dine Folk... afbryd ham stadig under hans Tale... og...«

Resten af hans Ord druknede i Larmen af de mange Stemmer.

OTTENDE KAPITEL

Bomben eksploderer.

Colosseum var nu fyldt til sidste Plads, og i samme Nu, som Whitney viste sig oppe paa Tribunen, fulgt af sine Venner, udløste Utaalmodigheden og Spændingen sig i en øredøvende Bifaldstorden.

Folk rejste sig eller sprang op paa Stole og Bænke og viftede med Hætte og Lommeklæder, og i de følgende fem Minutter fyldtes Salen af en øredøvende Begejstring, der var saa voldsom, at end ikke Tonerne fra Kæmpeorkestret kunde trænge igennem.

Først langt om længe lykkedes det Dirigenten at skaffe sig Ørenlyd, hvorpaa en af Whitneys politiske Stiller betraadte Talerstolen og blev hilst af en ny Bifaldsstorm.

»Kære Vælgere!« begyndte han med en kraftig Stemme, der gennem fire Mikrofoner blev kastet ud i de yderste Kroge af det kæmpemæssige Rum. »Kære Vælgere, vi forfægter det Standpunkt, at Mark Whitney er den Mand, som vi ønsker valgt til Guvernør!«

»Hør!« brølede den nægtige Forsamling.

»Hvorfor ønsker vi at se Whitney valgt?« blev Taleren ved, »fordi han er ærlig....«

»Hør!»

»... paalidelig og trofast!»

»Hør! Hør!!«

»Fordi han er den bedste Borger i Staten! Hvis han bliver valgt, vil det komme til at betyde Velstand for os allesammen. Derfor, mine Venner... stem paa Whitney!«

»Hurra!« raabte Mængden begejstret og blev staaende oprejst, mens Musikken spillede The National Emblem.

Under alt dette var Brady ankommet med sin lille udvalgte Flak, og uden at vække Opmærksomhed eller Mistanke havde han i Overensstemmelse med sine Ordre faaet den fordelt to og to over hele Salen.

Saa fulgte et nyt Musiknummer, og da det var forbi, rejste Whitney sig og stod op paa Talerstolen.

Han blev modtaget af en Storm af Begejstring, der aldrig syntes at ville tage Ende.

Hver Gang den begyndte at stiline af, og man kunde høre Modstandernes Hyssen og Piben, rejste den sig paany med en saa infernalsk Voldsomhed, at den ligesom sprængte alle Skranker.

Marions Øjne blev fugtige af Glæde og Stolthed, og hendes Blik var ufravendt rettet mod hans Ansigt.

Maaske var det den store Afstand, der gjorde det, men det forekom hende, at han var kommet til at se ældre og mere alvorlig ud.

Der sad et haardt Træk om hans Mund, som hun ikke syntes, at hun kendte... et Træk, som end ikke hans Smil formaaede at udviske.

Men hvor var han mandig og stolt, som han stod deroppe med sin ranke Holdning og modtog den begejstrede Hyldelse, der slog op mod ham.

Enhver kunde se, at han var den fødte Høvding!

At lede og herske over andre var hans Kald.

Saa loftede han Haanden som Tegn paa, at han vilde tale, og i samme Nu blev der saa stille i det mægtige Rum, at man havde kunnet høre en Knappensaal falde til Jorden.

»Mine Venner!« begyndte han, og Lyden af hans dybe, kultiverede Stemme fik hver Nerve i hende til at brænde og dirre... »alene Venner, jeg har nu berejst den hele Stat og talt i talrige Forsamlinger om de forskellige Problemer, som vi i de næste to Aar i særlig Grad maa have vor Opmærksomhed rettet imod. Jeg har gentagne Gange forklaret mit Standpunkt til Spørgsmaalet om Alderdomsforsorg...«

»Bravo!«

»... om Arbejdsløsheden og de forældreløse Børn...«

»Hør!«

»... ligesom jeg har berørt Spørgsmaalet om Krisehjælp til det betrængte Landbrug. I Dag vil jeg klargøre mit Standpunkt til den forestaaende Fængselsreform.«

»Hør! Bravo! Whitney leve!«

Han holdt inde et Øjeblik og saa ud over den store Forsamling, der tiljubede ham Bifald.

Eet kort Nu forekom det Marion, at hans dybe, segende Blik

strefjede hende, og hun følte Blodet skyde op i sine Kinder som en varm Bølge.

Men samtidig var hun angst for, at han virkelig skulde have set og genkendt hende.

Imidlertid blev hans Opmærksomhed i det samme rettet mod en af hans Stillere, der kom løbende og hviskede ham et eller andet i Øret. Han saa til den anden Side og gjorde ikke i nogen Maade Indtryk af at have set hende.

Men hun var jo i dette Øjeblik ogsaa kun en Ener blandt tusinde andre.

Oppe paa Balkonen sad Brady og fulgte spændt Slagets Gang, og hvert Øjeblik saa han paa sit Ur og hviskede et Par Ord til sine Ledsagere, der lod til at være ivrige efter at faa begyndt paa deres utiltalende Job.

Men Brady holdt dem tilbage med advarende Blikke.

Det rette Tidspunkt var endnu ikke inde.

Saa løftede Whitney paany Haanden, og atter blev der stille som i en Kirke.

»Mine Venner!« begyndte han ligesom før. »Vi kan sikkert være enige om, at alle Mennesker af Naturen er gode.«

»Her!« raabte Brady oppe fra Balkonen, »lad os udbringe et Leve for Pattedernes gode Moral!«

Enkelt af Modpartiets Vælgere gav sig til at le, men langt den overvejende Del af Forsamlingen hyssede indigneret.

»...alle Mennesker er af Naturen gode,« blev Whitney uanfægtet ved, »men efterhaanden som de vokser op og tager Del i Livskampen, vildledes de af Korruption, Undertrykkelse og Nød. Naar vi derfor kommer ind paa en Drøftelse af Fængselsreformer, som jeg ogsaa anser for at være i højeste Grad nødvendige, bør man i Virkeligheden søge helt ned til Ondets Rod og begynde med en Reform af Samfundet.«

»Her!«

»Det store Maal, som man gennem en Samfundsreform bør stræbe henimod, burde være en fuldstændig Afskaffelse af Fængsler.«

»Hallo, De der!« vrælede pludselig en raa Mandsstemme nede fra Baggrunden af Salen, »lad os høre, hvad De mener om Amerikas Stilling til Folkenes Forbund.«

Whitney skyggede med Haanden over Øjnene ligesom for at faa Øje paa den, der havde afbrudt ham.

»Jeg mener,« svarede han skarpt, »at man aldrig skal stikke sin Næse i det, som ikke kommer En ved. Det er et Raad, som jeg ganske specielt vil lægge den ærede Afbryder paa Sinde.«

En bragende Latterølve hilste dette Svar, og Brady trak ærgerligt paa Skulderen.

Det lod til, at hverken han eller hans Folk havde rigtig Held med deres Afbrydelser.

»Friheden er det største Gode, som vi Mennesker har,« fortsatte Whitney sit Foredrag, »jeg er i alle Tilfælde en varm Tilhænger af den personlige Frihed.«

»Har!«

»Hvad er det for noget fordømt Stedder?« raabte en Mand, der sad lige i Nærheden af Marion. »De er maaske ogsaa en Ven af Straffefangers personlige Frihed?«

»Nei, dog ikke,« svarede Whitney roligt, »men intet Menneske her lide under Fortidens Forsyndelser.«

En ny Bifaldsbølge hviiste denne Udtalelse, og Marion, der ikke var vant til Vælgermøder, og som begyndte at blive urolig over de mange Afbrydelser, saa op paa ham, fuld af Stoltthed.

I hendes Øjne stod han deroppe, usærlig som en Klippe, der trødsrer den vildeste Brænding.

Imidlertid havde Bradys skarpe Øjne opdaget Driscoll, der forsigtigt nærmede sig med en stor Pakke, som han saa godt som muligt søgte at skjule under sin Overfrakke, som han havde hængende løst over Armen.

Da han fik Øje paa Brady, nåkede han næsten umærkeligt, mens der gled et triumferende Smil hen over hans Ansigt.

»Det lader til, at han er vanskelig at stoppe,« hviskede Driscoll, da han var naaet hen til Bradys Plads, hvorfra han sendte et skulende Blik ned paa Whitney, »men jeg vil være fordømt, om dette her ikke nok skal lukke Munden paa ham.«

Og han knipsede til Pakken med en hoverende Bevægelse.

Imidlertid havde Whitney fortsat sit Foredrag, men da han stadig blev afbrudt, holdt han pludselig inde, traadte ned fra Talerstolen og stillede sig ved Siden af den.

»Mine Damer og Herrer!« sagde han med et beklagende Skuldertræk, »jeg maa desværre afbryde. Jeg tror, at der nede i Salen befinder sig en bedre Taler end jeg...«

»Har!« brølede Brady, idet han hjalp Driscoll med at løse Pakken op.

»... og jeg maa derfor bede Vedkommende om at komme herop, dersom han stadig ønsker Ordet. Der er tilstrækkelig Plads paa Talerstolen. Værsgod, mine Herrer, hold Dem endelig ikke tilbage!«

Der begyndte at opstaa Uro i Salen, og fra flere Sider blev det højlydt forlangt, at Afbryderne skulde vises ud.

»Naa,« gentog Whitney haanligt, »hvad bliver det til? Er der stadig ingen af de Herrer, der har Mod til at staa offentligt frem?«

»Ud med dem!« raabte et halvt Hundrede Stemmer... »sæt Uro-stifterne paa Porten!«

I dette Øjeblik bøjede Driscoll sig ud over Balkonens Rand og viftede med sit Lommeterklæde.

Samtidig rev Brady en Dynge Løbesedler op af Pakken og kastede dem ned i Salen, og det samme gentog sig hele Balkonen rundt, hvor Bradys Medhjælpere var anbragte, saaledes at Luften fyldtes af de smaa brandgule Sedler, der evirrende dalede ned mod Gulvet, hvor Folk greb efter dem med oprakte Hænder.

Det lykkedes ogsaa Marion at gribe en af dem, men det var,

som om hendes Hjerter stod stille, da hun læste, hvad der stod trykt paa det lille Stykke gule Papir.

Hvem er Mrs. Moreland?

stod der med kraftige Typer.

Hun stirrede som hypnotiseret paa de faa skæbnesvangre Ord, og først lidt efter lidt gik det op for hende, hvilken hjertelas Ondskab, der laa bag.

Den Mand, som hun elskede over alt paa Jorden, skulde altsaa rammes gennem hende, netop som han stod i Begreb med at sætte Kronen paa sin Karriere!

Det tunge Offer, som hun selv havde bragt, blev altsaa med eet Slag gjort værdiløst!

Saa bundløs var altsaa den menneskelige Misundelse og Ondskab!

Hun følte en uimodstaalig Trang til at skribe... til at raabe sin Foragt ind i Ansigtet paa disse ondskabsfulde Hyklere, der misbrugte en Kvindes Navn til at komme en politisk Modstander til Livs, som de ikke turde møde med blanke Vaaben!

Men hvad hjalp det, om hun søgte at skaffe sig Luft for sin Harme paa denne Maade?

Hvor skulde hun finde disse foragtelige Mennesker, der fejgt holdt sig skjult i Mængden?

Imidlertid blev Lobesedlerne ved med at drysse ned over Forsamlingen, og den almindelige Forvirring gik lidt efter lidt over til Bestyrelse.

»Hvem er Mrs. Moreland?« brølede en halv Snes kraftige Stemmer oppe paa Balkonen, og Raabet blev gentaget ogsaa af nogle blandt Whitney's Vælgere.

Hvad betød dette Navn?

Hvilken Insinuation skjulte sig bag det skæbnesvangre Spørgsmaal?

»Hvem er Mrs. Moreland?« lod Raabet paany.

Denne Gang fra over Halydelen af alle de tilstedeværende.

En lille ilter Herre, der sad paa en af de forreste Rækker, og som havde været blandt dem, der var ivrigst for at faa Urostitterne kastet paa Porten, sprang op paa sin Stol og raabte i misfornøjet og skarp Tone til Whitney:

»Hvorfor besvarer De ikke Spørgsmaalet?«

»Ja,« gentog over tusinde Stemmer, »hvorfor besvarer han ikke Spørgsmaalet?«

Og derefter blev der atter dødsstille i Salen, mens alle Blikke vendte sig mod Whitney.

Marion turde næppe se op paa ham.

Hun, som kendte hans Ærgerrighed, forstod bedre end nogen anden, hvad disse skæbnesvangre Minutter betød for ham, medens det Maal, som han havde kæmpet for hele sit Liv, rullede sammen om ham som et Korthus.

Han stod deroppe paa Tribunen med farveløst Ansigt og stirrede tomt og fortunlet frem for sig, medens de gule Løbesedler stadig dalede ned omkring ham.

Det saa ud, som om han i dette Øjeblik havde taalt af Tillid til sig selv... som om disse faa, frygtelige Minutter, hvor han maatte erkende, at han i al Fremtid var og blev en død Mand i Politik, havde gjort ham en halv Snæs Aar ældre.

»Saa svar dog!« raabte den lille, iltre Herre, »hvorfor svarer De ikke, Menneske? Hvem er Mrs. Moreland?«

Da var der en indre, uimodstaaelig Magt, der tvang Marion til at handle.

»Jeg vil svare!« sagde hun med tilkæmpet Ro og rejste sig.

En Mur af nysgerrige, spærgende Ansigter vendte sig mod hende.

»De!?!« brølede Driscoll rasende og lænede sig ud over Balkonen, »hvad kender De til denne Sag?«

»Mrs. Moreland betyder intet mere for ham!« blev hun ved og pegede op paa Whitney uden at turde se paa ham.

»Hvor ved De det fra?« raabte flere Stemmer i Munden paa hinanden.

Blot et Sekund tøvede hun, inden hun samlede Mod til at udlevere sig selv til den ophidsede Hob.

»Jeg er Mrs. Moreland!« sagde hun derpaa og saa sig frit omkring som et Menneske, der intet har at skjule.

»Aah...«

»Man kan ikke angribe ham for min Skyld,« blev hun ved, »for jeg tilhører ham ikke mere. Jeg er gaaet ud af hans Liv. Han tilhører Folket!«

Oppe fra Balkonen høstes haanende Latter, men den blev meget bestemt hysses ned af Forsamlingen, hvorpaa der igen indtraadte aandeløs, lyttende Stilhed.

»Hans Fjender har betalt Dem for denne Gemenhed!« raabte hun op mod Balkonen. »Og Mænd, som lader sig bestikke, er ikke farlige for Mark Whitney!«

Og for første Gang vovede hun saa at se op paa Mark, der stod som forstenet og stirrede paa hende.

»Og hvad er det saa for Forbrydelser, han har begaaet?« blev hun ved, »er han en Morder, en Tyv eller en Bedrager? Nej, han elskede en Kvinde, og hun elskede ham igen... højere end sit eget Liv! Og hvad betød saa denne Kvinde for ham? Jeg skal fortælle jer det. Hun betød saa meget for ham, at han for hendes Skyld vilde opgive sin Karriere! Hvor mange af jer vilde have gjort det? Vilde De?... og De?... og De?«

Hun pegede rundt paa forskellige i Forsamlingen og tav derefter et Øjeblik for at blive Herre over sin Bevægelse, der truede med at tage Magten fra hende.

Og med Ophydelsen af al sin Viljesanspændelse rettede hun sig op endnu en Gang.

»Vær ærlige... Mænd og Kvinder... Mark Whitney tilhører jer... vær stolt af ham! Og tro paa ham!«

*»Jeg er Mrs. Mottelund!» sagde hun og søn sig frit omkring som et
Menneske, der intet har at skjule.*

Saa kunde hun ikke mere, og med Lønmeterklædet presset haardt mod sin Mund bandede hun sig Vej hen mod Udgangen, idet Folk uvilkaarligt veg tilside og gjorde Plads for hende.

Knaene rystede under hende, og hun havde en Fornemmelse af, at hun næppe kunde holde sig oprejst, men alligevel blev hun ved at gaa og gaa ... idet hun tumlede af Sted som en Søvagenger.

Inde i Salen sloges Folk som besatte for at se endnu et Glimt af hende, medens en ny Bifaldstorden, der var endnu mere voldsom end nogen af dem, der hidtil havde lydt, fik Huset til at ryste i sin Grundvold.

Men hun hverken hørte eller saa.

Hendes Hjerne rummede blot den ene Tanke: at komme bort ... saa langt bort som muligt ... og finde et afsides Sted, hvor hun kunde græde ud i Enrum.

Endelig naaede hun udenfor, og Regnen og den kolige Natteluft fik hende et Øjeblik til at tage sig sammen.

Men saa meldte Reaktionen sig ovenpaa den voldsomme Ophidselse ... hun kunde ikke mere, men bøjede sig ned over Trappegelenderet og brast i Graad.

Nu havde hun gjort sin Pligt mod ham ... nu havde hun ikke Kræfter til mere!

Da lod der hurtige Trin bag hende ... men hun hørte det ikke ... en Mand kom løbende op ad Trappen og greb hende i sine Arme, netop som hun stod i Begreb med at falde.

»Marion,« hviskede han angst, »for Guds Skyld ...!«

Aa, hvor hun kendte den Stemme!

Hvor den fyldte hende med Fred og usigelig Tryghed!

»Mark!« svarede hun og smilede lykkeligt, skønt hendes Øjne næsten var blinde af Graad, »hvordan er det, de handler med dig?«

Og hun lod sin Haand glide gennem hans Haar, der var vaadt af Regnen.

»Jeg er ligeglad, hvad der sker med mig!« sagde han varmt og drog hende endnu tættere ind til sig ... »om jeg vinder eller taber ... naar blot du vil blive hos mig!«

FINIS

«Aah, Mark, jeg er bange! Sommetider hader jeg den Dag, paa hvilken
jeg blev født.»

*Vil De have det fulde Udbytte
af Talefilmen, saa skal De hver Gang købe*

EVAS FILMSROMANER

I glimrende Romanform bringer disse ypperlige Bøger samtlige Talefilmens Repliker Og samtidig uddybes Personerne i Romanform.

Se Filmen først

og læs derpaa Romanen, saa oplever de Handlingen en Gang til paa en ny Maade.

Læs Romanen først

og De gaar ikke Glip af den mindste Bagatel, naar De ser Filmen.

Den bedste og billigste Sommerlæsning

er de tidligere udkomne Numre af *Evas Filmsromaner*. Der findes endnu meget smaa Restoplag, som De kan sikre Dem, hvis De straks ringer eller skriver til vor Expedition, Rosenørns Allé 29, Kbhvn. V., TEL. C. 14.606 og samtidig indsender Beløbet 50 Øre pr. Bog, i Frimærker.

(Ved Bestilling er det Nødvendigt at angive Romanens Nummer.)

3. Kongen naar sig.	59. Omstøvsen Vals.
13. Gæster af Monte Christo.	56. Scandal-Tante Montmartre.
15. Høi Imperial.	57. Den sorte Tante.
19. Omstøvsen.	58. Kaffee, Amusemen.
20. Flammer i Bøien.	59. Helvedes Havn.
23. Uddet Chokolade.	60. Mændene.
24. Myggen.	61. En af de tre Willibroe.
25. Odsel.	62. En historie fra Venedig.
30. Den røde hær.	63. Den sidste Papir.
31. Solseng.	64. A. 37.
32. De gode Bøer.	65. Hens lille hest.
33. Solg.	66. Gids.
34. Det Katholiske Overblik.	67. Bar og Høi.
35. Den sorte Bil.	70. Skriget fra Paris.
36. Jerthaven.	71. Fisk og Fint.
37. En — den gamle Kende.	72. Kys mig Gudst.
38. Ensom Almagat.	73. Jeg har mig dig.
39. Du er min egen lille Pige.	74. Linné og den.
41. Det smukkeste Hæst.	75. Dagsbørn for Døds.
42. Eventyret.	76. Sæt et smil på Munden.
43. Guldbrønden.	77. Kvinden, som lever om.
44. Guldgruben.	78. Støt og Hæder.
45. Ballad Ommand.	79. Løst.
46. Jazs Sangere.	80. Du har mig dig.
47. Prædiken.	81. Solen.
48. De Næste gæst om.	82. Løst.
49. Dig har jeg kær.	

50 Øre - EVAS FILMSROMANER - 50 Øre